

86

חִנּוּכָה

א' הַיִּסְטוֹרְיָאֵת דְּרֵאמָמָא

אין פיער אקטען אין זיעקען פילדער.

פון

י. י. לערנער.

ווארשא

נדפס א. בוימריספער וחתנו נ. גאנשאר בעליינסקע נומעי 16

שנת תרנ"ג לפ"ק.

ВАРШАВА.

Типо-Лит. Баумриттера и Гонсіора Бѣлянская 16.

1889.

REINHOLD WEISSMAN
LIBRARIAN

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

127

חַנּוּכָּה

אֵל הַיִּסְטוֹרְיָאָה דִּרְאָמָמָא

זײַן פֿיער אָקטען אין זײַבען פֿילדער .

פֿון

י. י. לערנער .

וואַרשאַ

בדפוס א. בויםרייטער וחתנו נ. גאנשאר בעליינסקע נומער 16

שנת תרנ"ג לפ"ק .

ХАНУКА

Историческая драма въ четырехъ дѣйствіяхъ
и семи картинахъ.

Соч. О. М. ЛЕРНЕРА.

ВАРШАВА.

Типо-Лит. Баумрттера и Гонсіора Бѣлянская 16.

1889.

BERNHARD WEISSMAN
ARTIST

Дозволено Цензурою.
Одесса 22 Ноября 1888 г.

2

FROM THE INCOME OF THE
JOE AND EMILY LOWE FOUNDATION
BOOK FUND FOR JUDAICA

די פּערזאָנען:

- אנטיאכוס עיפאטאר . קאָניג פֿון סיריען .
סעלינא . זיין שוועסטער .
ניקאנאר . פֿעלדהערר .
מתתיהו . כהן גדול .
לאה . זיין פֿרויא .

זייערע קינדער .	{	. יהודה .
		. אליעזר .
בורגער פֿון ירושלים .	{	. בנימין .
		. בועז .
		. יפתח .
		. יהויקים .
		. איינער .

סאלדאטן , פֿאַלק .

די געשיכטע איז געשעהן אין ירושלים אין דער אומגעגענד
אום יאָהר 161 פאר קריסטוס געבורט .

עֲרֵשְׁטֵר אַקט.

(א גרויסער פלאץ, מע זעהט ארויס די עזרה פונ'ם בית המקדש
אונ עס הערט זיך א געזאנג, ווען דאס געזאנג ענדיגט קוממען
ארויס לאה אונ אליזער.)

עֲרֵשְׁטֵע סְצֵעַע

ל א ה . וואס ביסטו אזוי פֿערטראַקט, מיין קינד? דאס בלייבקיט
פון דיין פֿנים באַווייזט, אז ביי דיר מוז אַנדאָי אַיין
אַינזעניגסטער ווייטיג זיין, זאג זשע מיר, אַליעזר, וואס איז דאס
אזויגס מיט דיר? דיין אַלְטע מוטטער וועט גאָר געפֿינען ביי זיך אַיין
קאפּ אַרעכטע געזע, אַיין האַרצען - אַ טרייסט פֿאר דיר .

א ל י ע ז ר . וואס זאלל אַיך דיר זאָגען, טרייע מוטטער? גאָר קאָן
אַיך אַלליין גיט גוט פֿאַרשטעהן דאס געפֿיהל וואס
בעהערשט מיך די לעצטע צייט, אַיך ווייס גאָר אז אַ אונזופֿרידענהייט
טרייבט מיך פֿון אַיין אָרט אַויפֿן אַנדערן אונ מיר איז שווער
אַיינזושטיללען די געדאַנקען וואס גיבען מיר אַיין ערגניץ גיט קיין רוה .

ל א ה . געדע זאָך, מיין קינד, מוז אָבער איהר סֶבֶה האַבען;
ווען דייע געדאַנקען בעטריבען דיך, באַרפען זיי גענויס
אַיין דיין קאפּ שרעקבילדער שאַפען, מאַהל מיר אַייגס פֿון די בילדער
אויס, וועל אַיך זוכען אַ מיטטעל דיין סֶבֶה צו היילען .

א ל י ע ז ר . אַך מוטטער, קנאַת הייסט די קראַנקהייט וואס קלאַפּט
ווי מיט אַ האַממער מיין מֶח, וואס צינדט אָן אַ האַלש
פֿיער אַין געדען ווינקעלע פֿון מיין האַרץ - אונ מיין אַייגענער
ברודער איז שולדיג אַין דעם... אַיך קאָן גיט רודיג צוועהן דאס
גרויסקייט פֿון יתרה, אז אַיך האַר אַיין די גאַסען רעדען פֿון זיין

חֲכָמָה, פֿון זיין גבֿוּרָה, פֿון זיין שאַנקייט, שְׁטַעַכְט עִם מוֹד ווי מיט
שְׁפִיעֶנ; אײַךְ קאן גיט אײַבערטראַגען, ווען מע שטייט פֿון ווייטענִם
אויף איהם מיט די פינגער, ווען געדער געפינט פֿון זייגעטוועגען
איין אַנדער שָׂבַח, ווען זיין נאַמען איז בײַ געדען אין מזיל .

ל א ה . דו זינדִיגסט, מיין זוהן, מיט דער מַחֲשָׁבָה! אײַךְ ווייס
אז נאַטט האַט מוֹד געבֿענִשט מיט אַללע מיינע קינדער
פֿון קליין ביז גרויס, אַללע האַט איהר הן בײַ נאַטט אונ בײַ לײט,
צו וואס זשע דאַרפֿסטו מקנא זיין יהודה ווען דו אַלליין האַסט דעם
אייגענעם כבוד אונ גלאַנץ .

א ל י ע ז ר . אַ, מוטטער, קאן זיין, בײַנע אײַגען קנען נאר
אזוי, ווייל די ליעבע פֿון עֲלֵמֶרֶן סְהִיִּלְט אײַם גלייך
די געפיהלע אַללע קינדער, נאר זײַטיגע מענשען טוהען אַנדערש,
בײַ זײַ איז גאַלד טאַקי נאר דאַס וואס גלאַנצט, עס מאַג זיין אײַן
אַבגעריגען שטיקעל מעש .

ל א ה . גיב אַ קוק מיין קינד, ווי נאַריש די אײַגענליעבע איז,
אַללע זענט איהר סְהִרְיָהוּם קינדער, די גאַנצע וועלט
שאַצט די מעלות פֿון די מַבְבָּרֶר, נאר דו וויללסט זוכען פֿלעקען
אויף דער זונן ווייל דו האַסט מוֹרָא טאַמיר רעכענט מען דײַך פֿאַר
דער לְבָנָה .

א ל י ע ז ר . אַ גיין מוטטער, דאַס איז גיט קיין אײַנגילדונג, יהודה
ווייסט עפֿים אַ בעזונדער קונץ זײַך בֿעליעבט צו מאַכען
ביים פֿאַלק, אונ אַ שרייער קאן שטאַנדיג בלייבען אַ בעל טוֹכָה . . .
גיין, אונזערע וועגע זענען פֿערשידען, אײַך מוז מוֹד געהמען נאר
צו אײַן אַנדער סְהִאמִיגקייט, אונ שפּעטער וועללען מיר זעהן ווער
וועמען וועט אײַבערשטאַלצירען .

ל א ה . אויב אײַך פֿאַרשטעה דײַך נאר רעכט, מיין קינד, זעה
אײַך אז אַ מאל קאן אײַך אַ גיט גוטע מַחֲשָׁבָה פֿירען
צו אײַן עֲדַעל געפיהל, ווען ביין געקריינקטע אײַגענליעבע קאן

פֿערדאָפֿלען דיין גייסֿטעס קראַפֿט אונ זאללסט גאַמט איבערנעֿהן
יהודה, וועט דאס זיין איינע פון דייע בעסטע מעלות וואס דוא
מאָנסט זיך שוין דערמיט איבערנעֿהמען .

א ליעזר. אונ אזוי וועט עם אויך זיין, טהייערע מוטטער,
אַליעזרס גאַמען וועט מיט פיייעריגע אהיות פארֿ-

שריבען ווערען אויף עבינ, ווייל אויך וועלל בעפעסטמיגען אין מיין
פאלק איין אַמת'ן שלום, וואס וועט גלאַנגען ווי א ליכטיגער שטערן
אונ גיט גאר א שיינ געבען אויף א רגע ווי יהודה'ס פלאַנע וואס ער
געוואהנט אונגעֿרע ברידער צו אונאַרדנונג אונ מרידה אפי זיך קויפֿען
כבוד מיט אונגיציגע זיסע ווארמער .

ל א ה . לאז גאטט זיין מיט דיר, אַליעזר, אונ בעגושען מיט
גליק אלע מיינע קינדער! (עס קוממען ארויס מתתיהו
אונ בועז) .

צווייטע סצענע

ב ו ע ז . אויך בין אויך שוין גיט יונג אונ האב שוין גענוג איבעֿרֿ
געלעבט, געפין אויך טאקי אז מיט פיייער דארף מען
זיך גיט שפיעלען, איין פונק אז מע לאזט א מאהל אריין אין פאלק
קאן אַנמאכען אזא שרפה וואס עם זאלל שוין שווער זיין צו
פארלעשען .

מתתיהו . ווען דער כהן שטעהט אין בית המקדש פאר זיין פאלק,
איז געדעס ווארט וואס געהט ארויס פון זיין מויל -
פון גאטט, ער רעט גאר דאס וואס זיין הארץ פיהלט, דאס וואס
דער אייבערשטער אלליין שיקט איהם אין זין אריין, ווען ער ווייל
זיין הייליגען וויללען ענטדעקען זיינע קינדער .

ב ו ע ז . דו האסט רעכט הייליגער כהן, אויך רעכען אָבער דאך
אז פיעלע פון דייע רעד, וואס דוא האסט היינט ביים

גאטמטעסדיענסט צום פאלק גערעדט, זענען איבריג, ווייל זיי קענען
האבען זעהר א שילעכטע ווירקונג, האמשי עם איז אלדינג אמת,
די שנאה צווישען די יודען און די סיריער הענגט אהן אללעמען
איבער אונזערע קאפ ווי א שרעקליכער וואלקען וואס דארף יעדע
מינוט אויסברעכען מיט א מבול, וואס זשע וויללסטו? אז די מינוט
זאלל שוין גיכער קומען? אין דעם געפינסט דו טובת ישראל?

מתת זהו. יא! און מאקי נאר אין דעם! אז מיר האבען אונזער
מלוכה פערלויבען האבען מיר זיך שוין געמוזט בעגניגען
דערמיט וואס מע האט אונז געגעבען און מיר האבען געהאפט אז
מע וועט אונז לאזען רוהיג אונזער גאט דיגען, וואס זשע זעהען
מיר אבער? וואס מעהר א טאג פארשפרייט מען מעהר א געץ פאר
אונזערע ברידער, מע זוכט זיי קלאמערשט מיט ליעבע צו צוזיגען
אבי צווישען זיי פארברייטען סירישע מנהגים און זיי ביסליך ווייס
אכגעוואהגען פון תורת משה, נא, איז דען ניט דער חוב פונם
קליגערן און עלטערן מעגשען דאס זעהען אלעס פארטיטען? א, איך
געפין אז איך האב גאר צו וועניג גערעט, איך האב נאר א ווינק
געגעבען דארט וואו איך האב בעדארפט שרייען ווי א לייב, צו
שוואך זענען מיגע ליפפען געווען דארט וואו עם וואלט גאטיק
געוועהן א קול ווי א דונער.

בועז. איך מוז דיר זאגען, הייליגער בתן, אז דוא פאר-
גראסערסט די צרה מעהר ווי עם איז, אמת, זעהר
פיעל יודען רעדען נאר סיריש, הייסען סירישע נאמען און פיהרען
זיך אזוי ווי זיי, דאס שאט אונז אבער נאר ניט, דאס פאנווייזט נאר
אז מיר לעבען גליקליך אונטער אונזער קאזער אנטזאכוס, וואס זיין
יאה פיהלען מיר אפילו ניט.

אליעזר. זיי מיר מוחל, פאטער, ווען איך וועל דיר אויך זאגען
אז דו שרעקסט זיך אומזיסט, דו ווייסט גאנץ גוט אז
ביינע קינדער האבען א צוטערעט אין הויף און איך קאן גוט די

יִשְׁמִימוּנוֹנְג פֿון אַנְטִיאַכּוּס, עַר אַיז אַ מֶלֶךְ שֶׁל הַסֵּד אונ וואס עַר
מַהוּט מיינט עַר גָּאָר עִם זאַלל אונז דער פֿון אַ מוֹכָה אַרויסקוממען.

מַתְתִּיהוּ. ווען דו ביי דיינע יונגע יאָהר פֿלאַטערסט אַרום אין
הַלּוּמוֹת, קאָן אײַךְ עִם פֿאַרשטעטן, אָבער ווען עַלְטערע
לאַזען זיך אויף אַכּנאַרען, דאַס איז מיר שְׁנוּעַר צו בַּעַר־יִפְעוּ, אַ
אַהר בלינדע! מיינט ניט אז מײַךְ האַרְט דאַס לִשׁוֹן אַדער עַפִּיס אַ
מִנְהַג וואס איז פֿער־אַנְדֶּרְט געוואָרען, אַ גיין, אונזער פֿאַטער אין
היממעל וועט שטאַנדיג אויסקהאַרען זיינע קינדער, אין וואס פֿאַר
אַ שפּראַכע זיי זאַללען זיך צו איהם ניט ווענדען, אײַךְ זעה אָבער
אַרויס אז אַנְטִיאַכּוּס האַט גָאָר איין אַנְדֶּר מיינ, עַר ווילל אונז
בַּערויבֶען אונזער לעצט ביסעל יודישקייט, דאַס איינציגע וואס איז
אונז געבליבען, אונ דאַס טאַרען מיר ניט דערלאַזען. (סעליגא מיט
איהר סוויטע ערשיינט).

א ל ל ע . עִם לַעֲבֹד די פֿרינצעסין!

דְּרִיטֶע סְצֵעֵנֶע

ס ע ל י ג א . מיט פֿריידע בעגריס אײַךְ אײַךְ אייננוואַהנער פֿון ירושלים
אײַךְ האב היינט מיינ שפּאַצירגאַנג בענוצט צו ליעב
דעם אײַךְ זאַלל קאַנען צוועהן אייער שִׁמְחָה אונ פֿון דער גאַהינט
געוואונדערן דאַס שפּאַנקייט פֿון ציונים טאַבֿטער.

ל א ה . עַרלויב מיר, דער עַלְטֶסטער דא פֿון אַללע, דיך
פֿרינצעסין, צו בעגריסען אונ דיר באַנקען וואס דוא
מַהוּסַט אונז אָן אַזאַ פֿבֿוד.

ס ע ל י ג א . מיינ פֿערננטען איז אַצונד גאַך גרעסער, עַדלע פֿרוי.
וויל אין דיר דעקען אײַךְ די בעריהמטע מוטטער פֿון

מיין מייַערסמען פריינד יהודה, נאך דער פרוכט איז זעהר גרינג צו
דערקענען דעם בוים.

א ל י ע ז ר . האַרסט מוטטער ? יעדער נאָר יהודה אונג יהודה !
(סעלינא שטעללט זיך נעבען לאה, אונג זעהט צו ווי
די מיידלעך טאנצען אונג זינגען דער נאָך פארבייגט זיא זיך, אונג
נעהט אוועק מיט דער סוויטע).

מ ה ת י ה ז . האַרט אויס, ברידער, וואס אייער אַלטער כהן האט
אייך צו זאגען! איך האב אייך שוין היינט ערקלערט
די בעדייטונג פון דעם מנהג וואס צו ליעב איהם פרייען מיר זיך
אלע אונג דארף אייך שטאנדיג דיענען פאר אַ בענויז, אז ניט נאָר
דאס אָבשטערען פון די שאף, נאָר יעדע אַרבייט וואס שפייזט דעם
מענטשען דורך מיה אונג פלייס איז הייליג, אונג אַ סיום פון אַרבייט
איז אַ שמחת מצות, מיט וואס זשע קאן איך אייך בענשען אין דער
איצטיגער זשעה? ... איך ווילל נאָר אז אייער הארץ זאלל שטאנדיג
בלייבען אזוי ריין ווי די וויסקע וואהל וואס איהר האט נאָר וואס
אַבגעשטארען, אונג אזוי ווי די תאר פונם שאפעלע וואקסען אויף
אלע מאל האמשי מע שניידט זיי אָב, אזוי זאלל אויך מיין געליעבט
פאלק ניט פאלען אונטער דער זשער פון זיינע שונאים וואס
לאקערן צו פערניכטען דאס זשה פזורה, אונג זיין געבריישאפט אונג
ליעבע צום אל חי זאלל וואקסען לדור דור !

א ל ל ע . יחי מרתיהו! (מרתיהו ווילל זיך לאזען געהו, יהודה
ערשיינט).

פֿירטע סצענע

י ח ד ה . אַ , פֿאָטער , פֿאָטער !

מ ה ת י ה ו . וואס באמייט דיין זשעק, מיין זודן ?

י ח ד ה . אַ , אַ גרויסע צרה איז געקומען אויף יהודה, ניט מיט

געזאנג און טאנץ באַרף מען אַזונד פֿערברענגען די צייט, נאָר מיט פּאַסטען און וויינען, אַזש מאַג מען זיך אויף די קאַפּ אַרויפֿשיטען און קלאַנגען אויף דעם אומגליק וואָס קומט אויף אונז.

ב ו ע ז . רעד דיטליכער, יתודה, שרעק אונז ניט מיט האַלבע וואַרטער.

י ת ו ד ה . אַ גייער הורבן קומט אויף אונז, יודען! אַמת, נאָך שטעהט דאָס בית המקדש אויף זיין אָרט, נאָך קאָנגען מיר זיך אַהער צו גויפֿעהמען גאטט לויבען און אונזערע זינד מיט קרבנות אַבקוממען, אַ שרעקליך פייער ברענט שוין אַבער אַרום אונז, און ווער עס קוקט נאָר מיט אַפענע אויגען קאן שוין זעהן אז פון אונזער תייליג מעמפעל זענען נאָר האַלאַוועשקייט געבליבען און באלד וועט אויך דער לעצטער פונק פון יודישקייט פֿערלאַשען ווערען.

ב ו ע ז . ביין מורא איז אומזיסט, יתודה, מיר לעבען אונטערען שוין פון אַנטוואַכוס, ער בעהאנדעלט אונז מיט הסד און מיט יושר און קוקט אויף אונז ווי אויף אייגענע קינדער.

י ת ו ד ה . האָרט מיך אויס ברידער, אים נאָמען פון אונזער לעבעדיגען גאטט, איהר ווייסט גאנץ גוט אז מעהר פון אללע בין איך תמיד אַ מקורב לַמַּלְכוּת און איך האָב זעהר פיעל צייט פֿערבראכט און געזוכט זיך גוט צו צוקוקען צום הויף און צו ערפֿארשען ווי אזוי איז דאָרט בַּאֲמַת די מיינונג איבער אונזער פֿאלק און צו טראכט מען טאקי בַּאֲמַת אין קאפּ דאָס וואָס מע רעט אזוי פֿריינדליך אַרויס מיטן מויל; ווי ביטער איז מיר אַבער געוועהן זיך צו איבערצייגען אז אלדינג איז נאָר פֿאַרשטעללט, אז דיא פֿריינדשאַפט וואָס מע בענויזט אונז לַפְּנִים בעהאלט אין זיך אַ שרעקליכען גיפּט פון שונאה, אז מע ווילל דעם נאָמען יוד אין גאַנצען אַבמעקען און אונזער פֿאלק פֿערניכטען, פֿערמיטען צווישען די סיריער, אַט דאָס איז געוועהן דער סוד וואָס מע האַט אונז אַליץ

געהאלטען אין איין שמיכלען, אריינגענארט מיט דער שפראכע.
מיט קליינע מנהגים, וואס איז אפער דערפון ארויס געקוממען?
זעהר גיך האבען זיך אונזערע ברידער אין די קלענערע ארטער
געלאזט פארפיהרען און זענען שוין כמעט אויס יודען געווארען.
ערשט געקומען האב איך דא גיט ווייט אין א שטאדטעל בעגעגענט
מיינעם א בעקענטען, איך האב איהם אנגערופען מיט זיין נאמען.
האט ער זיך שוין גאר גיט געוואללט אומקוקען, און אז איך האב
איהם מיט געוואלד אפגעשטעללט האט ער גאר הונק געמאכט וואס
איך רעד מיט איהם יודעש, און פון איהם בין איך אויך געוואהר
געווארען, אז עס איז ארויס א בעפעהל געזען אריינצושטעללען אין
די יודישע טעמפלעל און צו זיי זאלל מען זיך בוקען... פולל מיט בעס
און צרות האב איך מיר געלאזט צוריק קיין ירושלים, און דא האט
מיר שוין איבערבאש די בשורה, אז אויך היער ווילל אנטיאכוס
אונזער לעבעדיגען גאטט פארבייטען אויף איין אפגאטט... אזונד,
פראג איך אייך, קאן מען דען רוהיג בלייבען ביי דעם שרעקליכען
געדאנק אז מע ווילל זיך ערלויבען אונזער הייליגע אמונה מרעמען
מיט די פיס? גיין, דאס טאר גיט זיין, נאך קלאפט דאס יודישע
הארץ פון ירושלים בירגער, נאך וועט זיך ביי זיי געפינען גענוג
כח זיך אקעגענשטעללען דעם שונא! איך האף אז מיינע ברידער
האבען זיך נאך גיט אזוי שטארק פארזינדיגט ביי גאטט און ער
וועט זיי אבהיטען פון די געפערליכע קושען פון א ניפטיגער שלאנג.
מתתיהו. א, וואס איך האב מיר געשראקען דערפאר איז גיך
געקוממען! גאר איך פאלל ביי מיר גיט אראב, איך
ווייס אז דאס הארץ פון מיינע ברידער איז גאנץ צו גאטט און אז
יעדער פון אונז איז גרייט זיין לעבען מפקר צו זיין פאר זיין אמונה
און זיין פאלק, און בין פעסט איבערצייגט, אז ווען תלילה דער
וויללען פנים אייבערשטען וועט זיין אונז אויף א פריוו צו שטעללען
וועללען אללע פון גרויס ביי קליין בעווייזען אז זיי קאנען לעבען
און אויך שטארבען יודען.

אללע . יחי מִתְּהִיָּהוּ ! (ניקאנאר און סאלדאמען טראגען א
געצענבילד , ערשיינען מיט א מארש) .

פִּירְמֵע סְצֵעֲנֵע

ניקאנאר . גוט וואס איך האב דיך דא געמראפען , יודישער פֿהן ,
וועסטו מיר טאקי אלליין אָנְווייזען אין אייער טעמפעל
דעם הייליגסטען פֿלאץ וואו איך זאלל אנידערשטעללען צעאום , וואס
וועט פון היינט אן זיין אייער גאטט אויף פֿמיד .

מתתיהו . זעהר פֿרעמד קומען מיר דייע ווארטער פֿאר , און איך
גלויב מיר גאר ניט אז איך האב זיי דא געקאנט הארן .

ניקאנאר . וויסט זשע , אז אזוי איז דער וויללען פון אנטיאכוס ,
ער ווילל אז זיין גאטט זאלל אויך ביי איך הייליג זיין
און קיין אנדערן זאללט איהר ניט דיענען .

יהודה . גא וואס שטעמט איהר גאך יודען און מראכט ? גיכער
בויגט אן די קאפ פֿאר דעם נייעם גאטט וואס אנטיאכוס
האט איהם אייך בעשאפפען ! צוברעכט דעם אָרון , צושמעטערט
די לוחות , צעאוסן שענגקט וייער פֿבוד אַוועק , ווייל אזוי ווילל דער
הערשער פון יהודה .

מתתיהו . גענוג ברידער ! דאס וואסער איז שוין איבערן האלז ,
עת לעשות לה' ! אמת , א קנעכט איז ישׂראל , אין
פֿרעמדע האַנד איז יהודה , גאר דארט וואו עס איז דא א תּלול הַיָּם
מוזען צעריסען ווערען די קייטען און דער יוד באַרף פֿריי קאמפֿען
פֿאר זיין בנרא .

אללע . טויט דעם פֿיינד !

ניקאנאר . וואס , איהר שטעללט זיך גאר אַקעגען ? איהר פֿאר-
געסט אז גרויס איז דער צארן פון אנטיאכוס און אז
ער וועט אייך אללע פֿערניכטען .

י ה ו ד ה . גֵרֶעסער פון אַנטײַאכום צָארן איז די ליעבֶע פון אונזער
גאטט .

מתת יהו . האר מיך אויס , הויפֿטמאנן , אונ געה דיר פון באַנען
מיט פֿריעדען , דו זעהסט דאָך , אז דאָ וועסטו גאר ניט
מאָען , צו וואס זשע גיזט דיר גאָך צורייצען דאס פֿאלק אונ צוגיטען
בויםעל צום פֿייער ?

ניקאנאר . וואס האַרט איהר זיי ? גיך מַרְאָנט אַרײַן צעאוסן אין
טעמפֿעל ! (די סאלדאטען וויללען עס טהון , יהודה
לויפט צו אונ ווארפט אראב דאס געצענבילד אונ האפט ארויס
א שווערד) . וואס טהוסטו דו אומגליקליכער ?

י ה ו ד ה . וואס איך טהו — דאס זעהט איהר אַללע ! איך טהו
דעם וויללען פון אונזער אַללמאַכטיגען גאטט וואס האט
אונז אָנגעזאָגט : אַלתי גכר לא תעשה לך , אַט לוינט ער דער צעאוס
אין שטויב , גאָ לאַז ער זיך העלפֿען אויב ער קאן .

ניקאנאר . וואס שטעהט איהר ? שניעלל חאפט איהם , שְׁלֹאֲנֵט
איהם , אויף שטיקער צעברייסט איהם !

י ה ו ד ה . איהר זעהט , בְּרִידֶער , ווי גאטט אַלליין געהמט זיך אָן
פֿאר אונז , פֿאַרשטיינגערט שטעהט דער שונא , רירען
קאן ער זיך ניט , דאס איז אַ פינגער פון גאטט , ער שיקט אונז שוין
זיין הילף .

א ל ל ע . מיט אונז איז גאטט !

י ה ו ד ה . גאָ וואו איז אייער נְכוּכָה , איהר געצענדיענער ? אייער
אַלליין שטעהט איך דאָ פֿאר אייך אונ האב פֿאר אייך
קיין מוֹרָא ניט , ווייל מיט מיר איז גאטט .

א ל ל ע . אַ טויט , אַ טויט אויף זיי .

מתת יהו . בעריקט זיי ניט , לָאָען זיי געהן אונ דערצאהלען , אז
אונזער אַל חי האט גאָך ניט פֿערלאָזט זיין אַרים פֿאַלק .
(ניקאנאר אונ די סאלדאטען אב) .

י ה ו ד ה . אצונד פיהל איך מיך געטרייכט פאר די לעצטע יסורים
וואס איך האב איינגענומען , איך זעה אז דער יודישער
גייסט לעבט נאך אין ירושלים אונ וועט אונז פארהעלפען מיט
העלדענטהאטען בעצירען דעם גאמען פון יהודה .

ל א ה . איצט האסטו אויך , אליעזר , געלעגענהייט דיין פאלק
אונ דיין לאנד צו דיענען .

א ל י ע ז ר . גיין מוטטער , דארט וואו יהודה איז קאן איך מיך גיט
בעטהייליגען .

מ ת ת ה ו . א שווערע צייט קוממט אצונד אויף ציון , נאר דער
בטחון אין דעם וואס לעבט עביג דארף אונז שטארקען

אין אונזער האפנונג אז גאטט וועט בענישען אונזער טהאט , לאמיר
זשע איהם בעטען ער זאלל אונז גיט פערלאזען אין דער גויטה .

כ א ר . הייליגער גאטט , האב רחמנות ,

פאר דיין גאמען איז די מלחמה ,

דיין פאלק , דיין אמונה איז אין סכנות ,

שיק אונז הילף , דעם שונא—א נקמה .

(כתתיהו בענשט דאס פאלק . דער פארהאנג פאללט) .

צווייטער אקט .

(א סאלאן אהן מעבעל ביי אנטיאכוס , סעלינא שטעהט פאר
טראכט , ארום איהר מאנצען מעדכען אונ זינגען) .

ע ר ש ט ע ס צ ע נ ע

כ א ר . פראהליך מוז באלד ווערן

דאס סירישע שאנסטע ווייב .

פון דיין שאַנעם שְׁמֵעֵרן
די זאַרג שְׁנַעֲלֵל פֿעֲרִיבֵיב;
גְּלִיבֵיךְ מיט אונז מאַנצֵען שְׁפִרְיִנְגֵען,
גְּלִיבֵיךְ מיט אונז זיך פֿרִייען, זינגֵען:

(אויף א צייכן פון סעלינא, אללע אב)

סעלינא. גיין, מיך ריהרט ניט זייער געזאנג, מיך געהמט ניט זייער
פֿרִייליכער טאנץ, די באַגה האט זיך גאָר טיעפער
איינגעגראָבען אין מיין הערץ אונ וויא אַ שווערער שטיין פֿרעסט
זי מיין ברוסט, די מרידה אין לאַנד האט אויך מיין רוה פֿארטריבֵען,
אונ מיין ווייטיג איז גאָר גרעסער דערמיט וואס איך באַרף מיין
איינציגען פֿריינד, ווי אַ פֿיינד בעטראַכטען... אַ פֿיינד? אַ גיין,
מיין פֿריינד וועסטו שְׁטענדיג זיין, יהודה! קיין קריגע איבער לאַנד
קאן צושטערען די אייזערנע פֿעסטונג פון מיין ליעבֵע, קיין האס
צווישען באַציאַגען איז אים שטאַנד אויסצולעשען דאס הייליגע
פֿייער וואס ברענט אין מיין גשמת... דו, יהודה, ביסט דאס סתֿיערסטע
אין מיין לעבֵען, דיר צו ליעב בין איך גרייט צו פֿערגעסען אללעס,
אויך דעם גרעסטען חוב וואס איך בין שולדיג מיין פֿאַלק אונ מיין
לאַנד, (מע ניט א צייכען) אַ צעאום אלליין איז מיר גנאָדיג, איך
האר מיין יהודה קוממען, אַפֿשֵׁר וועל איך איהם דאך קאָנען רעטען
(זי ניט א צייכען, א פערבארנענע טהיר עפענט זיך, יהודה ערשיינט).

יהודה. דו האסט בעפֿעהלען פֿרינגעסין, דיין קנעכט שְׁטעהט
פֿאַר דיר.

סעלינא. די קאלמקייט פון דייע וואַרטער האב איך ניט פֿאַר-
דינט, יהודה, אַמת, זעהר פֿיעלעס האט זיך דא אין די
לעצטע טאג פֿעראַנדערט, גאר וואס דאָרף עס אונז אַנגעהן, ווען
מלחמות אָדער מגפות הערשען אין לאַנד? געהט דען ניט יעדען
פֿריה מאַרען אויף די זונן, גלייך ווי עס איז גאר ניט געשעהן? דו

יהודה ביסט דאך מיין זונן, איז דען מאַגליך אז דו זאלסט נאר
פליצום פּערלירען דיין ליבטיגקייט, דיין שייין?

יהודה. זיי מיר מוזל פרינצעסין, ווען מיינע רעד ווענען גיט
אזוי זיס ווי פריער, דעם אַמט האב איך ליעב אונ
קאן קיין מאהל גיט מיינע געפיהלע פארליינגען, וואס וישע קאן מען
מאכען אז דער אַמט ברענגט גיט שטאנדיג פּעננג אונ צו מאהל
איך יסורים?... גרויס איז דער כבוד וואס דו האסט מיר מיט דיין
משל אַבגעגעבען אונ מיר פארקליבען מיט דעם גרויסען ליבט פונם
טאג; איך מוז דיר אַפער זאגען אז גיט פּמיד שיינט די זונן: ווען
געדיבטע האַרעס געדיקען דעם שאַנעם היממעל אונ פּינסטערע
וואלקען פארשטעלען די שייין, דעמאלט מוז זי זיך געבאלטען מיט
איהרע שטראהלען אונ לאזען די נאטור איהר פּעם געווייזען אין אַ
שטרעקליבען שטורם, אַדער זיך שטילל אויסוויינען אין אַ מילדען
אנגענעהמען רעגען.

סעלינא. יהודה! איך קוק איך דיר ווי איך אַ מלאך אונ דו
וילסט מיר אלץ וויינען, אז דו ביסט גיט מעהר ווי
א שוואכער מענטש.

יהודה. אַ גיין, סעלינא, גיט מיין שלאַפּקייט, מיין שטארקייט
וילל איך דיר וויינען, אונ טאקי דעריבער בין איך
אָהער געקומען: געזענגען ווילל איך מיר מיט דיר.

סעלינא. איך פארשטעה דיר: גיט, יהודה.

יהודה. האר מיר אויס, סעלינא, אויב דיין ריין ליעבענד הארץ
האט דיר אַ מאהל מיט שאַנע פארבען אויסגעמאהלט
דאס הייליגע געפיהל וואס בינט מיר צו צו דיר, האט עס דיר גיט
אַבגענארט, גרויס, שטרעקליך, גרענגענלאז—איז מיין ליעבע צו דיר,
איך קאן דיר גיט פארבייטען אויף אללע אונזרות אין דער וועלט,
אויף דעם גרעסטען כבוד וואס אַ מענטש קאן נאר גערייכען, נאר

ה

וואס זאלל איך טהון, אז מיר ב'עהערשט גאך א גרעסער געפיהל, דאס איז די ליעבע צו ציון, צו מיין הייליג פאטערלאנד... אך, א פינקטערער וואלקען, סעלינא, האט זיך ארויפגעחאפט אויף דעם היממעל פון יהודה און פארטרייבט אין גאנצען דיין בילד פון מיינע געדאנקען, מיין קאפ איז בערוישט פון נקמה, איך ציטער, ווען איך דערמאן מיר, אז אין מיין שונאים געצעלט געפינט זיך א הארץ וואס קלאפט פון מיינעטוועגען, איך שרעק מיר פארן פח פון אזא גרינערונג, זי זאלל גיט שלאכעריג מאכען מיין האנד, גיט שוואך מאכען מיין גייסט, דעריבער זאג איך דיר, סעלינא, אז מיר מוזען פארגעסען אללעס וואס צווישען אונז איז געוועהן ווי שווער דאס זאלל גיט זיין, מיר מוזען צווישען, צווישען אונזער הערצענסבאנד, און אויב דו ווילסט מיר דיין לעצטען ליעבעסדינקסט געווייזען זאלסטו אינאיינעם מיט מיר גאטט בעטען ער זאלל מיר שפארקען ביי צום לעצטען אויגעגבליק און אז איך וועלל פאלגען מיט דער שווערד אין דער האנד זאלל זיך גיט דיין גאמען ארויפחאפען אויף מיינע ליפפען, גאר מיטן זכר פון ציון זאלל איך אויסהויכען מיין גיטמה.

סעלינא, אצונד זעה איך פאר מיר ווידער דעם גרויסען העלד, און גאך שווערער איז זיך מיר צו שיידען פון דיר, ווי גליקליך וואלט איך מיר געפיהלט ווען דו וואלסט געקאנט גענוצען דיין גבורה אין פריעדען צום וואהל פונם לאנד, בארעכן דיך גאך, יהודה, אפער איז מאגליך עס זאלל ווערען שלום, איך פון מיין זייט וואלט געזעהן אז דער קאניג זאלל פיעלעס גאכגעבען. י ה ו ד ה, א גיין, פון שלום קאן מען שוין אצונד גיט רעדען, ווען דאס פייער האט זיך שוין אריינגעחאפט אין הויז פון מרתיהו און ארויסגעריסען אזא קרבן ווי מיין ברודער אליעזר, איז די סכנה שוין צו גרויס.

סעלינא, ווען איך האב דיך געשיקט רופען האב איך גאך געהאפט, אז מיין ליעבע וועט דיך אפבאלטען פון

דעם שרעקליכען שריט וואס דו האסט זיך אויף איהם ענמישלאסען ;
אזונד אפער ווילל איך זיך נאר בעמען זאלסט שניעלל פון דאנען
אנטלויפען, ווייל דא איז דיין לעבען אין געפאהר .

י ה ו ד ה . מיין גאטט שיצט מיך אונג קיין ואך קאן מיך ניט
אָבֿשרעקען, פאר ציין ווילל איך לעבען, פאר ציין
שטארבען! ...

סעלינא אונג יהודה . זיך שיידען איז מיר זעהר שווער ,
נאר אנדערש קאן עס דאך ניט זיין .
מיין פאלק קאן שוין ניט מראנען מעהר
דעם יאך , די צרה , די פיין .

(יהודה לויפט ארויס דורך דער פערבארגענער מהיר , סעלינא
אב , אין דער אנדערער זייט , אין דער מיטעלטהיר ערשיינען
ניקאנאר אונג אליעזר)

צווייטע סצענע

ניקאנאר . דיין גאמען אליעזר וועט עביג לעבען ביי דינע
ברידער , ווייל דו ביסט דער קלינגסטער פון זיי וואס
דו האסט פארשטאנען אז מיט אזא מאכט ווי אונזערע דארף מען
זיך ניט קריגען , אונג אויב עס וועט דיר געראטהען דער האלטען דעם
שלום האמשי אין ירושלים וועסטו דעם גרעסטען לאהן בעקוממען
פון אנטיאכוס .

א ל י ע ז ר . ווי אז זעהן פון מיין פאלק וואס האט עס באמת ליעב
אונג מיינט נאר זיין טובה , אונג ווי אז אונזער-
טהעניגסטער דינער פון דער מלוכה וואס שיצט אונג אונג בעטראכט
אונג ווי קינדער , האב איך געטהון מיין פפליכט נאר אהן אז שום
האפנונג אויף עפעס אז שלבר .

ניקאנאר. ווי בעטריכט דער קאניג איז געווען וואס יהודה איז אזוי ארויסגעשפרונגען און האט אנגעצונדען דאס פייער פון מרידה אין גאנצען לאנד, האט איהם דיין שריט אללעס פארזאנפערט ווייל ער ווייסט וואהל, אז דאס הויז פון מרתיהו איז זעהר בעליעכט ביים פאלק, און ווען איינער פון זיינע זיהן האט א פעהלער געמאכט, קאן עס דער אנדערער פאררעכטען און אנווייזען די יודען דעם רעכטען וועג וואס זיי דארפען געהן.

אליעזר. א, דערמאן מיך ניט אין יהודה, ווייל איך האב איהם שוין לאנג פון מין הארץ ווי א ברודער אויסגעמעקט, אין איהם מוז איך די גרעסטע נקמה דערלעבען, ווייל ער האט פיעלע פון מיינע ברודער אפגענארט און זיי וועלען פאללען פאר א קרנן פון אנטואכוס גערעכטען צארן.

ניקאנאר. דער פאר וואלט איך זעהר געוואלט זאלסט זעהן פארהיטען וועניגסטענס ירושלים, מיר זאללען ניט דארפען האבען צו מהון מיט א אינווענינסטען און א אויסגענוועניגס מען פיינד, יהודה'ס ארבייט פיהלט מען אימערום, אין ערגעץ קאן מען איהם ניט געפינען און דאך האט ער זיין נופט פערברייטעט אין גאנצען לאנד, מילא די אנדערע שטאדט האבען מיר שוין בענווארינט און אהין גענוג תיל ארויסגעשיקט, ירושלים אבער שטעהט אין געפאהר, און דא קאן נאר העלפען אזוינער וואס זיין נאמען איז גרויס און זיינע רעד קאנען האבען א ווערטה, און אזוינער ביסט דו נאר, אליעזר.

אליעזר. איין לאנד האבען מיר, איין נאטט דיענען מיר, אונזער פפליכט איז גלייך!

קרינער. דער קאניג! (עס ערשיינען הויפטליימע און אנטואכוס).

דְּרִיטֵעַ סְצַעַנֶע

אנטיאכוס. טרעמ אהער נאָהענטער צו מיר, זוכן פון מתתיהו.
 אונ געהם צו דעם ראַנק וואס דער קאניג גיט דיר
 אַב אים נאָמען פונם לאַנד, וואס האט דאס רעכט פון דיר נאָך
 פיעל גרעסערעס צו ערוואַרטען, אונ אזוי ווי מיין צוטרויען צו דיר
 איז געהר גרויס ווילל איך דיר אָנטהון אויך דעם גרעסטען פּבּוּד :
 אויפֿן אָרט פון דעם בית המקדש וועט אַ ניי מעמקעל פון צעאוס
 אויסגעבויעט ווערען אונ דו וועסט דער פּריסטער דאָרט זיין, אונ
 פון היינט אָן זאלסטו זיין טראַגען דעם נאָמען אַיאָקס.

אללע. עס לעבע אַיאָקס!

אליעזר. צו קליין בין איך צו דער גנאָדע, צו וועניג איז מיין
 פּערדינסט.

אנטיאכוס. אזוי איז דער וויללען פון צעאוס, אזוי בעפעעהלט ער
 דורך מיין מויל.

ניקאנאר. דער ניער פּריסטער אַיאָקס האט דאס גליק אָנצו-
 הייבען זיין טהאטיגקייט געהר אין אַ גוטער צייט,
 יהודה דער מורד האט בעיאָגען אויך דעם אַלטען מתתיהו ער זאלל
 זיך מיט איהם אוועקלאָזען אין די קליינע יִשְׁטאַדט אונ דאָרט
 אויפֿרייצען דאס פּאַלק, דערנוויל איז קיינער גיט געבליבען אין
 ירושלים וואס זאלל זיך איהם קאָנען אַקעגענשטעללען אונ וועלען
 בעשייצען דאס אַלטע הייליגטום, אונ עס וועט איהם גענוים
 געקראַטהען די מאַכט פון צעאוס צו פארברייטען אין זיין פּאַלק.

אנטיאכוס. אונ אזוי וועט אויך זיין, ווילל איין מאהל האב איך
 געזאָגט אז נאר איין צעאוס דאַרף הערשען אין
 ציון — סוז עס אזוי בלייבען.

ניקאנאר. דיין פּעסטער וויללען, קאניג, לאַזט מיר נאר גיט
 מסופק זיין אז צעאוס וועט דיר שטענקען זיך.

נָאָר אַיִךְ קָאָן פֿון דיר גיט פֿאַרְהוּילען אַז מיר בֿעקוממען פֿון דער
אומגעגענד זעהר גיט קיין פֿראַהליכע בֿשורות, ווי אַ בייזער וואָלף
דָרעהט זיך יְהוּדָה אַרום צווישען די יודען אונג זאַממעלט קריגער
אונג וואו ער קאָן מיט זיין שאַרפֿער צונג גיט פֿועלן שיקט ער דעם
אַלמען פֿרומען מאמען אונג דער נוייל ווערט די מרידה אַללע מאהל
מערת בֿעפֿעסטונג אונג וואס אַ מאַג שפּאַטער וועט מען בֿעדאַרפֿען
האַבען אַ גרעסערע מאַכט דעם גיפּט צו פֿערניכטען.

א נ ט י א כ ו ס . אַיִךְ האָב דאָס שוין געמראַכט אונג מאַקי בֿעשלאָסען
נאָך היינט אַלליין אַרויספֿאַהרען אונג מיט מיין
אייגענעם פֿערשטאַנד פֿיהרען דעם קריג; דעמאָלט, האָף אַיִךְ,
וועט עס גיט אזוי פֿיעל דויערן.

א ל י ע ז ר . דו וועסט אַיִךְ ערלויבען, קאַניג, דיין פֿרומע קנעכט
זאלל דיך בֿאַלייטען אין דער מלחמה, אַיִךְ בין זיכער
אז צעאוס וועט דיר די פֿיינדע איבערגעבען אין די האַנד אַריין,
דערצו וועל אַיִךְ דיר נאָך אַ וואהל מיטטעל געבען, די יודען,
ווייסטו, היטען זעהר אַב שבת, מוז מען פֿונקט פֿרייטאָג פֿאַר נאַכט
אַנפֿאַלען אויף זיי אונג דאַרט וואו דער אַלמער כֿהֵן איז אַלליין דאָ
וועט מען זיך גיט דערנוועגען מתלל שבת זיין אונג די יודען וועלען
פֿאַלען ווי שטרוי.

א נ ט י א כ ו ס . דאָס איז אַ גאַטמליכער געדאַנק, נאָר צעאוס אַלליין
האַט דיר איהם געקאַנט אין קאַפּ אַריינשיקען, יא,
דו האַסט רעכט, נאָר אַיִךְ וואָללט מיך נאָך גליקליכער געפֿיהלט,
ווען יְהוּדָה זאלל שוין מערת גיט זיין, אַיִךְ זאלל מיך גיט באַרפֿען
ערנידריגען צום קריג מיט אַ שַׁקלאַווע.

ג י ק א נ א ר . אַ צום אומגליק איז דאָס אוממאַנליך, נוייל געפינען
יְהוּדָה איז זעהר שווער, אימערום איז ער דאָ, אונג
דאָך קאָן מען איהם גיט אַבזוכען מיט ליכט, אָט זעהט מען איהם
אין ירושלים, אונג אָט איז ער שוין גאַנץ נוייט פֿון באַנען, עס וואָלט

א סך גלייכער געוועהן, ווען מיר האבען אזא העלד ווי יהודה פאר
א פריינד איידער א שונא.

א ל י ע ז ר . א , אויך דא מוז אויך זיין לויב הארען !
אנטיאכוס. אויך שווער אבער ביי צעאוס אז מע מוז איהם
געפינען, פון אונטער דער ערד מוז מען איהם אויפ-
גראבען, מויענד צענטער גאלד וועל אויך פאר זיין קאפ געבען !
(יהודה ערשיינט דורך דער פערבארגענער טהיר, אללע מרעמען
אב מיט שרעק).

י ה ו ד ה . נא וואס האט איהר אויך אללע אזוי דערשראקען ?
דאס בין אויך, יהודה, קענסט אצונד, שטאלצער
אנטיאכוס, געהאלטען דאס גאלד וואס דו האסט מיין קאפ אב-
געוואקען, ווייל דו וועסט עס בעבארפען צו דער מלחמה, (סעלינא
ערשיינט).

נ י ק א נ א ר . שטארב דו ניקטסוויידיגער ! (ער ווילל שטעבען
יהודה, סעלינא מרעט אין מיטען).

י ה ו ד ה . זיידע, פרינצעסין, וואס גיט צו קיין רעכטער צייט
האסטו זיין רחמנות בעוויזען אונ דערמיט גיט מיין
לעבען גערעטעט, גאר אט דעם גארישען גבור מציל געוועהן פון
בושה, אזא מילב קאן מיר גיט דערשרעקען, זיין מעסער האט וועניג
וואס געקאנט שארען דעם, וואס האט קיין מורא גיט צו קומען אין
הייל פון דעם טיגער אונ איהם אין די אויגען לאבען פון זיין צארן
אונ פון זיין פחד.

ס ע ל י נ א . לאז דיר צעאוס בעשיצען, מיין געליעבטער ! (זי
געהט לאנגזאם אב).

אנטיאכוס. גרויס ווי זיין גארנישע גאווה איז, אזוי גרויס מוז
אויך זיין שטראף זיין, מייטען איהם דארף מען
גיט, דער מויט וואלט איהם מיט א מאהל בעפרייעט פון אללע
שטרעבונגען, אונ אויך פון דער משוגענער איינבילדונג פון א
הימלישער מאכט, גיין, איהם מוז מען ערנידיגען, טיעף אין דער

עָרְד זיין כְּבוֹד לַעֲנֵן , אונ דאָרײַפֿער בֶּעפֿעהל אײַך: מַע זאַלל אײַהם
אין געפֿענגניס אײַנגשליסען אונ דאָרמֶען זאַלל ער זײַ אײַבערנֶעמֶען
מיט זיין כֹּה , מיט זיין חֶכְמָה (אױף א צײכען פֿון ניקאנאר ערשײנען
פיער קריגער אונ רינגלען ארום יהודה) .

י ה ו ד ה . אַ אײַהר בִּלְיַגְדֵע ! גאַר מײן גוף קאַנט אײַהר קײטען
אַנְטֶהן , אין תּפִּיכָה תּאַלְטֶען , מײן נְשִׁמָה אײַז אָפֿער
גײט בײַ אײַך אין די האַנד , זײ געקאָר שױן פֿון לאַנג מײן פֿאַלק
זשׂרַאַל אונ וועט זײ אַהן מײר אײַך אױפֿמוֹנְטֶערן צום קריעג אונ זײ
העלפֿען כּנַצַח זיין דַעם שױנאַ , דַעם רִשָׁע ! (אב מיט די קריגער) .

א נ ט י א ב ו ס . א פֿינגער פֿון צעאָוס זעה אײַך אין דַעם , ער אַללײן
האַט אױז דַעם קאַפֿ פֿון די יודען אין די האַנד
געשײקט , אַצונד מאַגען מײר מיט אַ גרינג האַרץ אַנְתֵּײבֶען די מלְחָמָה .

כ א ר . צום קריעג ווי צום מאַנג
געעהען מײר באַלד מיט גליק ,
מיט פֿרייד , כְּבוֹד , גלאַנג
וועלען מײר קוממען צוריק ,
דער שױנאַ ליגט שױן בײַ די פֿיס .
ווי וואהל אײז דער זיעג , ווי שאַן , ווי זײס ! (אללע אב)

DEPARTMENT WEISSMAH

פֿיר טע סאַענע

(דײַעלכע דעקאראצײאן פֿונ'ם ערשטען אקט , כועו אין פיעל יודען רעדען) .

ב ו ע ז . אײַך זאַג אײַך גאַר אײַן מאהל אז אײַך קאַן עס גאַר קאַלט
בלומײג גײט צוקוקען , ווי אזױ מענשען ערלױבֶען זײך צו
לײעב גאַרשען כְּבוֹד מַקְרִיב צו זיין אַ גאַנג פֿאַלק , אײַך פֿראג גאַר ,
וואס האט אונז געפֿעהלט די לעגטע עמליכע יאהר אונטער דער

מאכט פון אנטוואכוס? אונ אז ער האט טאקי געוואלט די יודען אַ
ביסעל אָנגעוואהנען פון אַלטע עטליכע מנהגים, איז אין דעם אויף
קיין גרויס אומגליק ניט געוועהן. אַ ביסעל וואלטען מיר בעדארפט
נאכגעבען, פון פיעלען וואלט ער זיך אלליין געוועהן אָנגעוואנט.
אונ אזוי וואלט זיך די נאנאָע זאך געענדיגט וואהל אונ פֿיין פאר
ביידע זייטען, האט זיך אָבער בעדארפט אונטערשאפען דער יהודה
מיטן גרויסען מזיל אונ אונטערשויען אויף דעם אלטען מתנתנה
וואס איז שוין גאר עבר בטל; אצונד איז שוין אלעס פערלארען.
דאס פֿיער איז שוין אזוי גרויס אז עס איז שווער צו פארלעשען.
(לאה מיט בנימין ערשיינען) גאר מיין עצה וואלט פֿארט געוועהן
מע זאלל זיך צונויפגעהמען עטליכע פֿייגע בעלי בתים אונ אין אַ
שאַנעם בריעף צום קאניג זאללען מיר אויסדריקען אונזערע אונטער-
מדיאנינקייטסגעפיהלע אונ בייטליך ערקלערען אז מיר האָבען ניט
קיין שום מנע ומשא מיט די וואס שטארן דעם שלום פונם לאַנד.

ל א ה . אַ דו גיפטיגע שלאַנג, נאך אצונד אין אזויגע שרעקליכע
טאג, ווען אללע אונזערע קינדער זענען אויפגען שלאַמט-
פֿעלד, ווען אפילו מיין קראַנקער אלטער מתנתנה האט זיך ענמט-
שלאסען מיטצוגעהן מיט אונזערע ברידער, די געפאהר מיט זיי
צוטהיילען אבי זיי שטארקען צו דער גרויסער מצוה—זוכטו אריינג-
ווארפען א פונק פון אונזופרידענהייט צווישען די עטליכע שלאַנע
יודען וואס זענען נאך צוריקגעבליבען אין ירושלים? אָבער גיין, דאס
וועט דיר ניט געראַמדיען, די אויערן פון איין אָמתן יודען באַרפען
פֿאַרשטאַפט בלייבען פאר דייע פאלשע רעד, אונ יעדער פון אונז
מוז גלייבען אונ האָפען אז עס שלאַפט ניט אונ דרעמעלט ניט דער
שומר ישׂראל.

ב ו ע ז . אַמ דאס לשון האַרען מיר שוין פון לאַנג אונ צו קיין גומס
האט עס דערנוויל ניט געפיהרט, ווי שאַף טרייבט מען
אונזערע קינדער זיי זאללען זייער בלוט פֿאַרניסען פאר אַ זאך וואס

פֿעהלֿט אונז גאר גיט, וואס מיר דארפֿען עס גיט.

ל א ה. אַט דאס איז מאַקי די סבֿת וואס יתוּדה האט זיך ענטפֿ-
שלאַסען מלחמה צו פֿיטרען, פֿדי צו דערמאָנען דעם
פֿאַלק וואס עס פֿעהלֿט זיי אונ וואס זיי פֿעדארפֿען, אונ צו לייעב
דעם איז יעדער, וואס אין איהם קלאַפֿט א יודעש האַרץ — מוהיב
זיין לעצטען טראַפען בלוט אַנוועקצוגעבען אבי ציונים ליבט זאלל
ווייטער שיינען ווי פֿריער... אַט זעהסטו, קיין מוטטער האט נאך אזוי
פֿיעל גיט געאַפֿפֿערט ווי איד, פֿון מיינע זיבען קינדער זענען זעקס
ביי דער מלחמה, גאר איין בנגימין איז מיר דא פֿאר א שטיצע
געבליבען, גאר ווען עס זאלל גאַטרויג זיין וואלֿט איד אויף איהם,
מיין יונגסטען זון, אַנוועקגעשיקט ער זאלל זיין בלוט צומישען צום
בלוט פֿון די העלדען וואס דארף דיעגען פֿאר א פֿפרת עון אזוינע
יודען ווי דו.

ב ו ע ז. האַסט א טעות, לאַה, גיט פֿיעל יודען ווי איד דארפֿען
האַבען א פֿפרת עון אונ גיט אללע דייע זיהן פֿאַרניסען
זייער בלוט צו לייעב דעם, איינער פֿון זיי האט זיך צו אַנטפֿיאכום
געקערט אונ זאגאר זיין יודישען גאַמען פֿאַרביטען, דאס האט
אַליעזר געטהון אונ גאר גיט קרום.

א ל ל ע. וואס האַרען מיר ?

ל א ה. אַ גלייבט איהם גיט יודען, האַרט גיט דאס שרעקליכע
רכילות וואס איז גאר וואס פֿון זיינע זינדיגע ליפֿפֿען
אַרויס, דאס איז א ליגען, א אונגעגלייכקייט! גיכער קאן די זונן אויף
האַרען שיינען, גיכער קאן די לבנה פֿאַרלירען איהר גלאַנץ, איידער
פֿון מתתיהוים משפּחה זאלל אַרויס אזא גרויזאמע, אזא שענדליכער
רשע (ניקאנאר אונ קריגער ערשיינען).

פִּינֵפֶטֶע מִצְעַנֶע

ניקאנאר. פארנעהמט דעם איינמאנג אין טעמפעל! אונזער
נרויסער קאניג אנטאכום איז היינט מיט גליק אונ
מיט דער ברכה פון דעם הייליגען פריסטער איאקם ארויסגעפאהרען
איינצושטיללען די מורדים אונ זיין לעצטער בעפעהל איז געוועהן:
מע זאלל איבערבויגען אייער בית המקדש אויף א טעמפעל פון דעם
אלטמאכטיגען צעאום אונ אז ער וועט פשלום צוריקקוממען וועט
דארט איאקם צום ערשטען מאהל גאטט דיעגען ווי אונזערע געזעצע
הייסען. איך האף אז קיינער וועט זיך ניט מעהר אקעגענשטעללען
אונ מע וועט מיר מיט גוטען אכגעבען די שליסעל אונ מיר ניט
גאטהען צו בענוצען מין קראפט.

ב ו ע ז . מיט עהרפורךט בעגריסען מיר דיך, הויפטמאנ פון אונזער
געזעצליכע מלוכה, אונ מיט פרייד בענוין איך דיא
געלעגענהייט דיר צו ערקלערען, אז ניט אלע איינזואהנער פון
ירושלים זענען אונצופרידען; פארקעהרט, עס זענען דא זעהר פיעל
איבערגעבעגע יודען וואס ווינשען, אז אנטאכום זאלל גובר זיין דעם
גארנישען שונא אונ זאלל זיך צוריק מיט חסד זעצען אויף זיין שטוהל
אונ רוהיג הערשען אין לאנד...

ל א ה . א גיין, עס איז ניט אמת, אזויגע יודען זענען ניטא אין
ירושלים, נאר דער שטן רעדט פון איהם ארויס!

ב ו ע ז . דאס אומגליק איז אבער וואס די מיטפחה פון מתתיהו
האט זיך אלליין געמאכט פאר הערשער אין ציון אונ לאזט
קיינעם ניט קיין קאפ אויפהייבען, אט וואלטען מיר דיין וואונש
מיט שמחה ערקילט אונ דיר די שליסעל פונם בית המקדש
איבערגעגעבען, נאר דאס קאן נאר טהון לאה די פרוי פונם כהן.

ניקאנאר. אונ איך צווייפעל ניט אז די עדלע מומטער, וואס
האט געהאט דאס גליק אונזער לאנד אזא הייליגען

מאנן ווי דער פֿרויסטער איאקס צו געבאהרען . וועט עס גענויס טהון .
ל א ה . וואס רעדסטו ?

נקאנאר . איך מיינ: דיין זותן אליעזר וואס הייסט שוין איצט
איאקס אונ האט גערייכט די גרעסטע מדרגה .

ל א ה . א גרויס איז מייין בראד , קיין צרה קאן זיך צו מיינ
ווייטיג גיט גלייכען !

בועז . דו זעהסט אלליין , הויפטמאן , אז מיט זיי וועסטו
מיט גומען גאר גיט מאכען , הייסט בעסער אויפברעכען
די טהירען , וועט די זאך איין עק האבען .

ניקאנאר . האקט די טהירען ! (די קריגער לאזען זיך צולויפען .
בנימין האפט ארויס א מעסער) .

בנימין . איך קאן שוין מעהר גיט שווייגען , מיינ געדולד האט
אין גאנצען אויפגעהארט ! וועמען דאס לעבען איז
ליעב זאלל פון דאנען אנוועקגעטן , איך פיהל מיך אין כח , אויך אין
מיינע אָדערן פֿליסט דאס הייסע בלוט פון דיא מוכניער ! (אללע
ראנגלען זיך , בנימין שטעכט בועזן) .

ניקאנאר . האפט איהם , האלט איהם ! צום קאניג אין לאַנער
וועללען מיר איהם ברענגען . (די קריגער שלעפען
בנימין) .

ל א ה . א מייין קינד . . . מייין פאלק !

(זו לופט זיי שנעלל נאך . דער פארהאנג פאללט) .

דְּרִיטֶער אַקט .

(די ביהנט שטעללט פאר א געפענגניס, יהודה שטעהט פארטראכט).

עֶר שְׂמַע סְצַעֲנֶע

יְהוּדָה . אָבְגֶערִיסען פֿון מִיין פֿאַלֶק , פֿון מִיין לַאַנֶד ,
שְׂמַעָה אִיךְ דָּא גְלַעַנֶד פֿעַר־שְׂמַאכְט ;
אַךְ עִם צוֹשִׁידֶם אונז אִיין אִיזֶערֶנֶע וואַנֶד , —
אַ ווען וועט שױן עַנְדֶען די פֿינֶסְטֶערֶע נַאכְט ;
פֿראַהליך אִיז מִיין הָאַרְץ , רוֹהִיג די גְשָׁמָה ,
גֶרוֹים אִיז מִיין הָאַפֿנוֹג , פֿעסֶם ווי אַ שְׂמִיין ;
אונזֶער אַל צָבֵאוֹת וועט פֿיהֶרען די מלֶחֶמָה .
בְּעִשְׂצֶען זײן פֿאַלֶק וועט עַר אַלֶליין .
מֶרַאג זְשַׁע דו ווינֶד פֿון דַעם קאַלֶטען גֶרוֹב
די בְּרִידֶער אַ גֶרים אַוועק פֿון דאַנען ,
אין דַעם וואס האַט זי אַזוי שְׂמַאָרֶק ליעב —
זאַלֶסטו זײ מיט דײן שְׂטִילֶלען זיפֿן דַער־מאַנען .
אִיךְ פֿאַר מיר אַ גוֹטֶער שְׂלִיחַ ,
גִיךְ אַהֶער צוריק זאַלֶסטו פֿליהֶען ,
בְּרַעַנֶג די בְּשׁוֹרָה : יִשְׂרָאֵל אִיז פֿרִי .
גַעְהאַלֶפֶען אִיז יְהוּדָה , גְלִיקֶליךְ — צײן .

אַ גײן מִיין הָאַרְץ האַט מײך גאַך קײן מאַהל גײט אָבְגֶענאַרְט , מיט
דאַפֶעלֶטֶער קראַכְט קלאַכְט עִם אונג זְרִייעט אַז דַער נַצְהוֹן מוז זײן
אונזֶערֶער , אַז דַער שוֹנאַ וועט בַעקומֶמען די מַפְלָה , דאַס אִיז גײט

קיון פאלשער שוין פון אומזיסטיגער טרייסט, דאס איז דער שאַנער
גלאַנץ פון דער זיסער האַפנונג, פון מיין פינסטער געפאָנגנים איז
מיר נאָך גרינגער צו בעמערקען איהרע ליכטיגע שטראַהלען וואס
וועלען באלד בעלייכטען דאס מזל פון מיין טהייער פאלק, איך זעה
שוין אז די הילף פון גאטט איז גאהינט, איך פיהל אז ער שיצט
אונז מיט זיין הייליגער האַנד... (ער קניעט) דין בעט איך
אצונד, פאטער אין היממעל, פארנעהם די הפלה פאר מיין אָרעם
פאלק, דו האסט שוין מיט אונז אונגאווערע אַכות גענוג חסדים
געטהון, פארלאז זשע אויף איצט ניט דייע געפאללענע קינדער,
וואס האפען נאר אויף דיר אונג אויף דיין גאטליכע הילף! א
שרעקליך פייער פון אונגזופרידענהייט האט זיך אנגעצונדען צווישען
די יודען, איך זעה אז דאס פייער וועט זיך נאך שפעטער מעהר
צופרענען, מיט שרעק לייען איך שוין די לעדיגע בלעטער פון זייער
געשיכטע, איך מערק שוין ווי פיעל קרבנות געס וועלען פאללען
דערפאר וואס קיין אהרות איז גיטא, נאר מן חספם איז בארויף דיין
הייליגער וויללען, גיב זשע זיי כח אויסצושטעהן דעם גרויסען נסיון,
שטארק זיי, בעפעסטיג זיי, העלף זיי אויף עפיג בלייבען ביין
געליעבט אויסגעקלויבען פאלק! (סעלינא ערשיינט).

צווייטע סצענע

סעלינא. פערטיעפט איז ער אין זייגע געבאנקען... א ווי גרויס
זענען די וואס קאנען אויך אין געפאנגנים פריי זיין.

יהודה. מיר האט זיך אויסגעוויזען אז איך האר גמיצען רעדען.
נאר גיין, דאס איז מיין איינבילדונג געוועהן, דא בין
איך גאנץ אלליין.

סעלינא. האסט א טעות, יהודה, אצונד ביסטו גיט אלליין.

פאר דיר שטעהט די וואס איז שטאנדיג אין געבאנק אינאיינעם מיט דיר, אונ ווילל דיר איצט אומקעהרען די פרייהייט.

י ה ו ד ה . א , וואס זעה איך ? דאס ביסט דו סעלינא ? צו וואס ביסטו מיר געקוממען שטארן מיין רוח, מיר דערמאנען אין דער פערנאנגעהייט, ווען איך ווילל נאר לעבען מיט דער צוקונפט.

ס ע ל י נ א . אה, צו ליעב דיין צוקונפט בין איך אויך אהער געקומען. נאר ווי גיך האסטו זיך אזוי פערזאנדערט, יהודה; גיט אזוי קאלט וואלסטו בעדארפט בעגעגען דיין אונגליקליכע פריינדין.

י ה ו ד ה . וועק גיט אויך, סעלינא, די געפיהלע וואס מיט גרויסער מיה האב איך זיי געשטיללט אבער זיי זענען נאך גיט אין גאנצען אנשלאפען געווארען, צושאר גיט דאס אט וואו עס געבינען זיך נאך פונקען נאר פון א צוגעדושטע פייער... בעריהר גיט אפילו מיט דיין עדלער האנד די וואונדערן וואס זענען נאך גיט פאר-היילט געווארען... גאטט האט מיר געוואלט וויזען וואס הייסט אזוינס אמתר פגענוג, האט ער זיך געשיקט, די בעסטע צייט פון מיין ווענד צו פערזיסען, אצונד טאר איך אבער דאס פערנגיגען גיט געניסען. מיין פאלק איז אין סכנה, אונ דער געדאנק זיי צו העלפען איז ביי מיר געווארען דער מיינערסטער אונ האט אין גאנצען אפגעווישט אלע מיינע פריהריגע געפיהלע.

ס ע ל י נ א . ווען אפילו נאר געוואנהייט בינט צוויי מענשען צובויף. איז זיי אויך שווער פון דער איינפאכער געוואנהייט זיך אפזאנען; ווי זשע קאן איך מיר גלויבען אז דו יהודה, זאלסט מיט א גרינג הארץ זיך אפשיידען פון דעם וואס איז ביי אהער ביי דיר אזוי טהייער געווען ? ...

י ה ו ד ה . דו האסט מיר גיט פערשטאנען, מיין מיינערע סעלינא. ווען איך זאג אז אלע מיינע געפיהלע אונ פערבינדונגען דארפען במיל ווערען פאר דער גרויסער ליעבע צו מיין פאלק אונ

באמערלאנד, איז נאך דערפון ניט געדרונגען אז די מלחמה אין מיין
 בארץ קומט מיר גרינג אן, אז איך קאן טאקי נאר מיט מיין
 אייגענעם וויללען גובר זיין אללע מיינע פאזות און צושטערן דאס
 וואס איז מיר ליעב, מיין ניט אז דאס איז אזוי לייכט צו טהון און
 ווען דו זאלסט וויסען וואס פאר א פייער פערצערט מיין נשמה
 וואלסטו ניט געזאגט אז דו ביסט אונגליקליך.

סעלינא. האר מיך אויס, יהודה, וועסטו אלליין מודה זיין אז
 מיין אונגליק איז געהר, געהר גרויס: איך בין געקומען
 דיך בעפרייען און דיר אנווייזען א וועג ווי אזוי דו זאלסט אנמלויפען
 פון באנען, מיט פערנגיגען טהו איך עם, האמשי איך פארזינגדיג מיך
 דער מיט שטארק געגען מיין לאנד, מיט בושה מוז איך נאר קנקען
 אויף ביין געדולדזאמקייט, איך פיהל מיך געהר שוואך און ווייס אז
 מיין אומגליק איז נאך פיעל גראסער פון מיין ווייטיג.

יהודה. אויב אזוי, סעלינא, ווילל איך דיין הילף ניט אנגעהמען
 איך וועל בעסער דא בלייבען אבי דו זאלסט א מאהל
 גיט בארפען חרטה האבען און נישט שאמען דער מיט וואס דו מאכסט
 דרויף שטאלץ זיין, וויל דו העלפסט דעם שלאפען און בעווייזט
 בחמנות, וואס דאס איז דאס שאנסטע צירונג פון א פרוי.

סעלינא. א גיין, איך האב שוין איין מאהל אזוי ענמשלאפען
 לאז געשעטן דער וויללען פון צעאום, קום מיט מיר
 יהודה, פדי דער ערשטער שריט זאלל אונז צושיידען (ביידע אב).

דריטע סצענע

(די ביהנע שטעלט פאר א וואלד, סאלדאמען ליגען אויף דער
 ערד, ניקאנאר און בנימין זיצען אויף א באנק אונטער א בוים).

באר. דיענען מוז דער קריגער טריי
 זיין קאניג זיין לאנד,

בַּעֲהֲאַרְצָט, אָהן מוֹרָא, פֿרײ

גַּעֵהן אַקעגֶען פֿינד .

די פֿייל מאַג פֿליהען פֿונ'ם בויגֶען ,

אין גַעפֿאהר פֿאַרְגַעכֶט ,

דער טויט מאַג שְׂטעֵהן פֿאַר די אויגֶען ,

מוז מָען פֿלייבֶען פֿעסֶט .

בִּיקאַנאַר . נאַ , מיר האָבֶען זיך גַענוג אַפֿגערוהט , אַצונד קאַנֶען

מיר זיך ווייטער לֶאַזֶען אין וועג , גאַך אַקעגֶען אַ שְׂעֵה

באַרפֿען מיר גַעהן ביז מיר וועלֶען קומֶען אין לאַגער . אַ שְׂאַנע פֿתֶנֶה

וועסטו בנגיבין זיין ביים קאַנג , איך האָף אָפֿער אז דאַרט וועסטו

קיין גרויסער עקשן גיט פֿלייבֶען , דיין בְּרִידער אַיאַקס וועט דיר

פֿאַרשְׂטעֵהן גַעגֶען אז עס איז גיט גלייך גיט מוֹדֶה צו זיין באַרויף

וואָס איז אַמֶת , וואָס איז קראַפֶּט .

בִּנְיָמִין . אויב קראַפֶּט איז אַ גַעווייז פֿון אַמֶת , האָב איך גיט

קיין טענות וואָס איך האַלט מיר אין אונזער גַעפֿעדיגֶען

גאַטט : ער איז שְׂפִיאַרְקער פֿון אַללֶע אונ איהם וועל איך עֶבֶיג מִרִי

פֿלייבֶען , (לאַה לויפֶט אַרײַן) .

ל א ת . אַ איך זעה דיר ווידער , מיין פֿרוּמער זוהן , אַצונד וועט

דיר שוין קיינער גיט צוגַעהֶען .

בִּנְיָמִין . אַך מוטטער צו וואָס מוטֶשיכטו זיך אומזיכט אונ לויפֶסט

אונז גאַך דעם גאַנצֶען וועג ? דו זעהסט דאַך אז בְּהַמְנֹת

איז שְׁנוּעֶר צו זוכֶען ביי אונזערע שוֹנָאִים , קעֶהר זיך אום אַהיים אונ

גלויב אז גאַטט וועט מיר גיט פֿאַרלֶאַזֶען .

בִּיקאַנאַר . דאַס עזות פֿון איהר איז שוין שְׁנוּעֶר איבערצומֶרֶאָגֶען ,

אַ! בִּינֶט זי צו צום בוים , אונ דַעךְנֶאָך מַאָג זי דאַ

שוין טַעגֶען וואָס זי ווילל . (סאַלדאַטען בינדען לאַה) .

ל א ה . אַ איהר אונקענשען .

בנימין . מהומא עם ניט, איך בעטמ אייך, לאזט אב מיין טרייע
מוטטער, ריהרט זיך צו איהר ניט צו, זי איז הייליג .

ניקאנאר . נישט קאָשט, אללע אייערע היילענע זאכען מאנען זיך
שוין געוואהנען צו סירישע האנד . . . קומט, די צייט
שטעהט ניט . (אללע אב) .

ל א ה . גערעכט ביסטו גרויסער נאטט, דיין מושפט געהם איך

אן פאר ליעב, נאר שווער איז מיר אזא נשטראף
איבערצוטראגען, ערשט ניט לאנג האט רוהע אונ צופרידענהייט
געהערשט אין מיין שטילל געזעלט, מיין פרומער מתתיהו איז
געווען געבען מיר אונ ווי די שאנע רוזען האבען מיינע קינדער
געבליהט, אצונד בין איך פערלאזען פון אללע, עלענד שטעה איך
דא אין וואלד, אונ וועל מונען אויסגעהן פאר הונגער אונ דארשט .

איך האב געמיינט: מיינע טרערען וועלען זיי ריהרען, איך האב
געהאפט אז דאס געוויין פון א מוטטער וועט איהר אומקערן איהר
לעצט קינד, איהר איינציגע האפנונג, נאר זייערע הערצער זענען
געבליבען פארשלאסען . . . א, גרויס אהן א שער איז מיין אומגליק!
נאר האב איך דען די יסורים וואס קומען אויף מיר ניט פארדינט?
בין איך דען ניט די מוטטער פון א זוהן וואס איז אונז אללע פאלש
געבליבען אונ פארפלעקט דעם כבוד פון אונזער הייליגער אמונה?

א אליעזר, אליעזר! וואס האסטו געהוון! פון קינדווייס אן האב איך
אויף דיר געקוקט וויא אויף א געשליפענעם בריליאנט, פון דיר
האב איך פיעל מעהר גערוארטעט ווי פון אללע מיינע קינדער; די
קרין פון יהודה, האב איך געמיינט, וועט א מאהל גלאנגען אויף
דיין קאפ, צום סוף האסטו מיט איין שריט פערניכטעט אללע מיינע
זיסע האפנונגען אונ מיך געמאכט פאר דער אונגליקליכסטער
צווישען אללע ציונים טאכטער, א, קיין ווייטיג קאן זיך גלייבען צו
מיינעם, א מיין קינד, מיין קינד! (סעלינא ערשיינט) .

ס ע ל י נ א . פֿערֿשוואַנדען איז מיין פֿריעדען , פֿערֿלאַרען מיין רוה
וויא אַ פינגסטערער שאַטען בלאַנגע אײַך אַרום אונ זעהר
שױנער איז מיר צו בערוהיגען מיין אַרעם האַרץ וואס קלאַפֿט אזוי
שטאַרק , גאַר אַהן איין אויפֿהער , דאס בילד פֿון מיין געליעבטען
יהודה פֿערֿפּאלגט מיך אונ וויא אזוי אײַך זאלל מיך גיט זוכען צו
שטאַרקען , טרײַבט עס מיך אַלץ מער איהם צו זעהן , זיין זיסע
שטיממע האַמשי פֿון דער נויטענס צו האַרען , אַללע פֿערֿגניגען
אין קאניגליכען לאַגער קאנען מיך גיט בעפֿרידיגען , אונ אײַך האב
מיך געלאזט צוגעהן גאָהענטער צום פֿלאַץ פֿון דער מלחמה , אַפֿישר
וועל אײַך האַמשי איין קוק אויף איהם קאנען געבען , גאר אומזיסט
איז מיין האַפֿנונג , נויסט אונ פינגסטער איז דא אין וואַלד , קיין שפּור
פֿון אַ מענשען זעהט מען דא , אַ שרעקליך , שרעקליך !

ל א ה . אַ פֿאַר וואס האַסטו זיך אזוי פֿאַרזינדיגט מיין קינד ? די
ביסט אונגוטריי געבליבען דיין פֿאַלק , דיין לאַנד , דיין
גאטט !

ס ע ל י נ א . אַ וואס האַר אײַך ? אזוי אַ קול פֿון דעם היממעל קלינגט
אין מיינע אויערן ! איז דאס אַפֿישר גיט די שטיממע פֿון
מיין גענויסען ? איז דאס גיט אַ ווינק פֿון חרטה וואס האט זיך ארויס=
געחאפֿט פֿון מיין טיעף האַרץ ? האב אײַך דען גיט שטאַרק געזינדיגט
געגען מיינע ברידער ? איז דען גיט מיין ליעבע אלליין שוין דיא
גראַסטע זינד ?

ל א ה . אײַך האַר עמיצען רעדען . . . אַ האט בחמנות , ווער די
זאללסט דאָרט גיט זיין , העלף איין אומגליקליכער אײַך
איהר נויטה . (סעליגא לויפט צו) .

ס ע ל י נ א . וואס זעה אײַך , געבוידען ביסטו גאַר ?
ל א ה . אַ , שְׁלעכטע מענשען האַבען מיך אַללעס בערויפֿט .
דאס טייערסטע האט מען ביי מיר צוגענומען , אונ מיך

דא איבערגעלאזט צווישען ווילדע תיות, טאמיר וועל איך ביי זיי
רהמנות געפינען.

ס ע ל י נ א . ווארט, באלד ביסטו פריי! (זי בינט זי אויף) נאר
זאג מיר ערלע פרוי, ווער ביסטו?

ל א ה . א טאכטער פון מיין פאלק בין איך, איין מזל בינט אויף
צוגויף, איין פראך האט אויף ביידע געטראפען,
פונקט אזוי ווי ציון שטעהט איצט אלליין, אזוי בין איך געלעב
געבליבען, איך האב געמיינט אז נאר זעקס קינדער מיינע וועלען
גענוג זיין פאר א קרבן פון מיין זייט, האט מען ביי מיר נאר וואס
צוגענומען דעם לעצטען זעהן אונ איהם מיט געוואלד אנועקגעפיהרט
אין לאגער פון אנטוואכוס, א צובראכען איז געווארען דאס לעצטע
צווייגעל פון מתתיהו בנים.

ס ע ל י נ א . הא, דאס ביסטו די מוטטער פון יהודה?

ל א ה . אף, ווען דו וואלסט געקענט מיינע טייערע קינדער,
וואלסטו אינאיינעם מיט מיר געקלאגט, פארגאסען
טייכען טרערען! ווי די שאנע איילבערטען האבען זיי געוואקסען
אין מיין גארטען, אבגעהיט בעגאסען פון דער מוטטערס האנד,
פליצום האט זיי א שטורמווינד פון מיר אנועקגעטראגען אונ איינעם
מיטן ווארצעל אויסגעריסען, נאר גיין, מיין ווייטיג קאן קיינער
גיט פארשטעהן.

ס ע ל י נ א . נאר א קראנקער קאן יענעמס ליידען פיהלען, איך בין
אויף איין אומגליקליכע, איך בעגרייף דיין גרויסען
שקרעך.

ל א ה . אומגליקליך ביסטו? אפשר קאן איך דיר העלפען.

ס ע ל י נ א . א גיין, פאר מיר איז שוין קיין תייל גיטא.

ל א ה . ווי איך זעה, מוזסטו אדאזי פון דער געגענד זיין,
קאנסטו מיר גיט ווייזען דעם וועג וואס פיהרט צו
אנטוואכוסעם לאגער?

ס ע ל י נ א . אַ דַּעַם וְוַעַג קַעַן אַיִךְ צוֹנוֹט. (מַע הַעֲרַט אַ טְרַאמֶפּעֲטַע.)
 ל א ה . גִּיכֶער פֿיהר מִיך אַהִין .
 ס ע ל י נ א . גִּיין אַיִךְ קָאן גִּיט . . . אַצוֹגד מוּז אַיִךְ דָּא בְּלִי יִבְעֵן . . .
 ל א ה . אַיִךְ בַּעַשְׁוֹנאַר דִּיך בִּי אַלְלֶעם הַיִּלְיִגֶען , קוּם מִיט מִיר .
 ס ע ל י נ א . דַּעַם גַּעַפִּיהַל פּוֹן אַ מוּטֶמַּעַר מוּז אַבְטֶרעֲטַען מִיין
 גַּעבְרַאקֶען הַעֲרִץ . (בִּידַע אַב , יְהוּדָה אונ מַתִּיָּהוּ
 עַרשִׁינֶען) .

פִּיר טַע סְצַעַע

י ה ו ד ה . אָט דָּא , פֿאַטֶער , קאַנְטוּ זיך אַ בִּיסֶעל אַבְרוּהֶען .
 מַתִּיָּהוּ . בִּי מִינַע אַלְטַע יֶאָהר אַיז יְשׁוּעַר מִיטְצוּמאַכֶּען אַ
 קֶרִיעַג אַינאַיינעם מִיט אַזוינַע יונְגַע אַדְלֶערס ווי אִיהַר
 זַענַט . מִיין הַאַרץ קְוֹעֶלַט אָן , וְוַעַן אַיִךְ קוּק צוֹ דִּי גְבוּרָה פּוֹן אונְזַעֲרַע
 רִיזֶען , אַיִךְ וְוַעַר פֿאַר טְמֻחָה יונְגַער מִיט פֿינְפֶּצוּג יֶאָהר , אַיִךְ פִּיהַל
 גָּאַר . קִיין מִידֶקִיט גִּיט , אונ בִּין פִֿשוּט מְקַנָּא דַּעַם יונְגַען דוֹר וְוַאִס
 דַּער אַייבַערִשְׁטֶער הָאט אִיהֶם מוֹבַה גַּעוועֶהן מִיט דַּער גְרוֹיסֶער
 מַצְוָה פּוֹן קְדוּשַׁת ה' .

י ה ו ד ה . בִּיין מַצְוָה , טִיפֶּערֶער פֿאַטֶער , אַיז גָּאַךְ אַפֿֿשֶׁר גְרַאסֶער
 פּוֹן אונְזַעֲרַער , וְוַעַן אַיִן אונְזַעֲרַע אַדַּערן זִידַט דָּאָס
 הַיִּיסַע בְּלוּט אונ שְׁלַעֲפֶט אונְז אַויף דַּעַם פֶּעֶלְד פּוֹן דַּער מְלַחְמָה
 מִיט גַּעוּנאַלְד , בְּמַעַט ווי עַס פֿרַאגַט זיך גָּאַר אַיִן אונְז גִּיט אָן .
 הָאָסְטוּ זיך קְרַאנְקֶעהִיט , שְׁוַאךְ פּוֹן יֶאָהֲרֶען אונ אַרְבִּיט , עָנַט
 שְׁלַאָסֶען אַויף דִּיר אַרויפֶּצוּנאַרְפֶּען דִּי שְׁוַועֲרַע מִשָּׂא פּוֹן אונְזַער
 הַיִּלְיִגֶען חוֹב , אונ דו הָאָסְט אונְז זַעהַר פִּיעַל נוֹצֶען גַּעבְרַאכַט , וְוִייל
 דָּאָס פֿאַלְק קֶנַט אַויף דִּיר ווי אַויף אַוּרִים וְוַתוּמִים , בִּינַע רַעַד
 הָאָבַען אונְז גַּעשְׁטאַרְקַט אַיִן דַּער גְרַאסֶטֶער גַּעפֿאַהַר אונ בִּיין
 עַרמוֹנְטֶערזֶנג הָאט אונְז שׁוִין כְּבוֹד אונ גַּצְחוֹן גַּעבְרַאכַט .

סתתיהו. אך, גאטט זאלל שוין געבען דער נצחון זאלל אין
גאנצען זיין אוגעזעהר, לעת עתה קומען אן זעהר
פרזיריגע ידיעות פון ירושלים, פיעל בלוט וועט גאך בארפען פער-
גאסען ווערען ביז מע וועט אבווישען די טומאה וואס מע האט אין
בית המקדש אריינגעבראכט.

יהודה. איך זעה אז די מלחמה וועט שוין מעהר גיט געדויערן
אונ גאר גיך וועלען מיר מיט פרייד אריינגעהן קיין
ירושלים, דארט גאטט מיט א שאגעס קרבן אבראנקען פאר זיין חסד.
איינער. (לויפט אריין) איין אומגליק! דער שונא איז פליצום
איבערגעפאלען!

יהודה. נא וואס זשע איז? זענען דען גיט אללע אויפען פלאץ?
פיהלען זיי זיך דען גיט אין כח זיך אפצונרעכנען מיטן
פינד ווי מיר זענען געוואהנט?

איינער. פערצייה, גרויסער פעלדזעהר, עס איז א שטארקע
אונרוהע אין דער מחנה, קיינער ווילל זיך גיט ריהרען,
זיי זאנען: איצט איז שוין שבת, טאר מען זיך גיט שלאנען.

יהודה. שנעלל זאממעל אללע צונויף! (איינער אב) אצונד,
פאטער, דארף איך דיין הילף האבען מעהר ווי המיד,
דאס איז א שפיציל פון דעם שונא וואס רעכענט אז מיר וועלען זיך
אום שבת גיט קאנען שלאנען, בעגיץ זשע דו דיין מאכט אונ זיי
זיי מהיר די עברה וואס דארף פסול ווערען פאר דער גרויסער מצות
וואס ברענגט אונ צו מסירות נפש. (יודשע קריגער פערזאמלען זיך).

סתתיהו. הארט מיר אויס, ברידער! גאטט האט בעשאפען דעם
שבת ווען ער האט זיין גאנצע ארבייט געענדיגט, איהר
געהט אצונד פאר זיין הייליגען נאמען, מוזט איהר זעהן פריהר
אייער גרויס שליתות ערפיללען אונ דערנאך וועט איהר קאנען

באלטען אייער שבת, וואס וועט זיין דער בעסטער און דער
שאנסטער טאג אין אונזער לעבען.

י ה ו ד ה . מי לה אלי! ווער עם איז געטריי גאטט און זיין פאלק
דער זאלל אצונד מיט מיר מיטגעהן, ווייל אזוי
בעפעהלט אונז אונזער אל הי דודך זיין פון .
אללע . לעבען זאלל מתתיהו און יהודה .

מתתיהו . מיט גליק געהט ברידער און איך וועל איך און מיט
העלפען מיט מיין תפלה .

[אללע געהען אב מיט אמארש מתתיהו בענמיש ווי, מאנדישין, דער פארהאנג פאללט]

פֿירטער אַקט .

(די ביהנע שטעללט פאר א גאס אין ירושלים, דאס פאלק איז פערזאמעלט) .

ע ר ש ט ע ס צ ע נ ע

כ א ר . אויף דעם חורבן, אויף דעם גרויסען

דארפען מיר וויינען קלאגען .

פון אינגוועניג און פון דרויסען

הארט מען גאר דעם שונא יאגען:

אך, וואס וועט זיין דער סוף

פון דיין ארעם פאלק ישׂראל,

אונזער תפלה געהם ארויף

און העלף אונז גאטט ווי א מאהל .

י פ ת ח . גענוג דאס וויינען, ברידער, מיט טרערען וועלען מיר

גאר גוט מאכען, יעדער פון אונז, וואס האט גאר אין

זיך געפיהלט א שטיקעלע גבורה, איז געלאפען אויפן קריגספאלד מיט זיין לעצטען כח זיך אנצונעהמען פאר אונזער הייליגער אמונה וואס דער פיינד טרעט זי מיט די פיס, דערפער דארף אונזער האפנונג פעסט זיין אז גאטט וועט זיי שטארקען און בענשען זייער טהאט, אמת, אצונד איז אונז ווערן שלעכט, מיט אוינזערע אייגענע אויגען האבען מיר געמוזט צוקוקען ווי דער שונא איז מטמא אונזער בית המקדש, און מיר זענען צו שונאד גענועהן זיך צו וועהרען, מיט טרעק זעהען מיר ווי זייפער און קליינע קינדער געהען אויס פאר הונגער און דארשט, ווייל אלע לעבענסמיטעל זענען אויסגעגאנגען, אידר ווייכט דאך אבער וואהל אז אונזער גרויסער העלד יהודה האט בעפוילען אז גיט שפעטער פון היינט וועט ער אונז צושטעלען שפייז און רינדער, דארפען מיר מיט דער האפנונג לעבען און גאנץ זיכער זיין אז ער וועט זיין ווארט האלטען ווי שווער און אונמעגליך דאס זאל גיט זיין.

יהוים. מיט אזעלכע האפנונגען איז גוט צו שפייזען די וואס זענען שוין געשטארבען פאר הונגער, זיי האבען שוין צייט גאנץ רוהיג ווארטען ביז תחיית המתים, פאר אונז לעבעדיגע אבער איז דאס גאר קיין תקלית גיט, אוי, הלואי וואלט מען גענועהן געפאלגט די קלוגע וואס האבען פון אנהייב אן געשריגען מע זאל גאנצענען די סרייער און זיי גיט צורייצען, וואס קומט אונז ארויס אז אוינזערע ברידער בעווייזען ערגעץ זייערע גבורות, און מיר האבען זיך אלליין איינגעשלאסען אין ירושלים און וועלען מוזען שטארבען איינציגווייט.

י פ ת ח . גיט דער הונגער קאן א תל מאכען פון ציון, גיט דער דארשט קאן פערניכטען אונזער פאלק, גאר אזא שרעקליכע גיפט ווי דו לאזט אצונד אריין צווישען די יושבי ירושלים! דאס איז דער סם וואס מייט ביים שוואכען מענשען זיינע פאטריאטישע געפיהלע.

יהויקים. מיר זענען אייך יודען אללע וואס דענקען אזוי ווי
אויך, נאר מיר וויללען בעסער שלום און איך זאג נאך
א מאהל אז די וואס האבען צוגערעדט צו מלחמה האבען איין
אומגליק געבראכט אויף יהודה.

יפתח. גיב א קוק אויף די אללע טרויריגע פארנוויינטע פנימער
וועסטו זעהן אז עס איז זיי נאר שווער איבערצוטראגען
די צרה, אבער די טרויריגע לאגע זייערע איז זיי ליעב, ווייל יעדער
פיהלט אז פון דעם וועט ארויס א בעפעסטיונג פארן פאלק און
פארן גלויבען.

יהויקים. ביז פון אייערע הלומות וועט עפעס ווערען קוממען
דערנוייל אום טויזענדער מענטשען, וואס פארניסען
אומזיסט זייער בלוט.

עטליכע. ער לאסטערט נאטט!

אללע. מיט שטיינער פארנווארפט איהם! (עס ווערט אליארם.
מע שרייט, יהודה געהט!)

יהודה. מיט פריידע בעגרים איך אייך, מינע הערצענס-
געליעבטע ברידער, און בעדוייער זעהר וואס גראד
ביי מיין קומען טרעף איך צווישען אייך קריג און אונצופרידענהייט.
ברידער זענען מיר אללע, קינדער פון איין מאמען, איין מדינה
דארף אונז פערציניגען, איין געפיהל דארף אונז פארבינדען, אהדות
מוז זיין די קרוין פון ציון, אחות — די פאתן פון ישראל. איך האב
אייך אצונד צוגעפיהרט לעבענסמיטטעל אויף עמליכע טאג און
ברענג אייך אויך די פראהליכע בשורה אז נאר נאהיגט איז די תילף
און אין א קורצער צייט וועלען מיר מיט שמהת און מיט פכוד
צוריק אריינגעהן קיין ירושלים.

אללע. עס לעבע יהודה!

יפתח. געבענטשט זאלסטו זיין פון נאטט, דו גבור תהיל.
וואס דו דערקוויקסט אונז מיט אזא טייערער בשורה.

ענדיג זשע גיך די גרויסע זאך וואס דו האסט אנגעהויבען, אויף דיר
קוקען אצונד ארויס טויענדיגער ארעמע ברידער וואס ערווארטען מיט
אונגעדולד דעם מאג פון נצחון.

י ה ו ד ה . און איך שוואר ביי גאטט אז דער מאג וועט קומען .
מיין שווערד וועט זיך גיט אומקערען אין שייד אריין
ביז ציון וועט גיט זיין פריי, ביז ירושלים, אונזער אלטע מוטטער,
וועט גיט זעהן ביי זיך צוריק פערזאממעלט אללע איהרע קינדער,
ביז סיד וועלען גיט קאנען מיט א פראהלעך הארץ גאטט דיענען
אין זיין הייליגען ארט, ביז דאס ליכט פון מיין פאלק וועט ווידער
גיט שיינען מיט זיין פריהרדיגען גלאנץ .

א ל ל ע . לעבען זאלל ציון, לעבען זאלל יהודה .

י ה ו ד ה . גאר אויף א קורצער צייט געווענען איך מיך מיט אייך
ברידער, באלד זעהען מיר זיך ווידער, מיט אונז איז
גאטט !

כ א ר . מיט שלום געה געליבטער ברודער,

דיר זאלל נאכגעהן פבוד, גליק .

גיך וועלען מיר מיט פראהליכע ליידער

דיך בעגריסען ביים קומען צוריק . (אללע אב) .

צווייטע סצענע

(דאס געזעלט פון אנטויאכום, אין דער רעכטער זייט א טראן,
אליעזר געהט ארום פערטראכט) .

א ל י ע ז ר . וואס דא מיר אין הארצען געהט פאר, קאן איך גיט
פארשטעהן, עפעס א פערבארנענער כח, א פינגסטער
געפיהל פּרעכט מיך ווי א שמיין, פארדונקעלט מיין שכל, בעמריכט
מיין זינן, צו קיין גראסער גדולה ווי איך שטעה אצונד קאן גאר

קײן מענטש גיט קומען, אונ דאך בין איך שטאנדיג פארטראגען
אונצופרידען, אונ אזוי ווי א בענקעניש טרייבט מיך ארום אונ איך
קאן מיר קײן אָרט גיט געפיגען... א, ביטער איז דעם מענטשען
אז ער דארף זיך אין גאנצען אָבזאגען פון דעם ליכטיגען פערשטאנד
אונ מוז זוכען זיין רוה אין די טיפסטע בעהאלטענישען פון זיין
גשמח, דעמעלט ווערט ער ערשט גענוהער אז דער גרויסער שכל
וואס שאפט איהם טויענדער גליקליכע פלאנע האט גאר קיין ווערט
גיט, דעמעלט מוז ער זיך ערשט איבערצייגען אז מיט דעם שאנעם
קאפ, וואס העלפט איהם אפילו צו מאהל פון לופטשלאסער אייזערנע
מויערן מאכען, האט ער זיך גיט וואס איבערצוגעהמען, אז איין
ווינטעלע פון אונצופרידענהייט גנבט זיך אריין אין הארץ, מאכט
עס פון דעם ריז א פליעג, פון דעם העלד — א מילב, אך, אויך מיר
איז גיט באשעערט צו געניסען דעם תענוג פון דעם גרויסען כבוד
וואס מע טהיילט מיר צו; א אינוועניגסט געפיהל זאגט מיר אז איך
בין אזוי הויך אויפגעהויבען געווארען כדי איך זאל קאנען טיעפער
פאלען... יא, דאס איז די שלאנג פון חרטה, דאס איז איהר געפאהר-
ליכער גיפט! (סעלינא ערשיינט אונ בלייבט שטעהן) די לעצטע
גאכט האט, זיך מיר אויסגעוויזען אז איך זעה מיין מוטטער, אז
איך האר איהר קלאגען, אז מיך בעגעצען איהרע טרערען, איך
האב מיך געוואללט אויסרייסען, אנטלויפען אונ האב גיט געקאנט,
ווי מיט אייזערנע צוואנגען האט מען מיך צוגעהאלטען, איך האב
אנגעהויבען שרייען אונ האב מיך אויפגעהאפט אין ציטערניש...
א, דאס איז געוועהן א שרעקליכער חלום!

סעלינא. דיין געפיהל האט דיך גיט אָבקענארט, וואס דו האסט
אין חלום געזעהן, דאס איז אין דער ווירקליכקייט
געשעהן, דיין מוטטער איז דא אונ באלד וועט זי קומען אהער.

אליעזר. וואס רעדסטו? מיין מוטטער? איז עס מאגלעך?

סעלינא. דו פראנסט אויב דאס איז מאגלעך? אצונד וועל איך

דיך פראגען: איז דען מאגלעך אז ווען אין דיין הערץ איז אין גאנצען אויסגעלאשען געווארען די ליעבע צו דייןע עלטערן און קרובים, זאלל אויך דיין קאפ ניט קאנען פארשטענדן ווי גרויס דאס געפיהל איז ביי אנדערע, דו ווייסט גענוים אז גאך געקמען האט מען אהער וויא אז געטאנגענעם דיין יונגסטען ברודער געבראכט, ער איז אינאיינעם מיט דיין מוטטער געפליבען און מע האט איהם מיט גענואלד אויסגעריסען פון איהרע האנד, גא, דארף מען דיר גאך זאגען אז דאס הארץ פון א מוטטער האט פליגעל, אז זי קוקט ניט אויף קיין געפאהר אזוי צו רעמען איהר איינציג קינד.

א ל י ע ז ר. איך שוואר דיר אז פון דעם אללעמען האר איך ערשט פון דיר אצונד, די לעצטע מאג בין איך גאר ווייט געוועדן פון אללע, גאר וואס טהוט זי דא? וואס ווילל זי מאכען?
ס ע ל י נ א. זי ווילל בעמען ביים קאניג ער זאלל איהר צוריק געבען דעם זודן, און צו ליעב דעם בין איך אויך געקומען דיך בעמען זאלסט צורעדען דערצו אנטיאכוס, ווייל דייןע ווארטער האבען ביי איהם דעם גראסקען ווערטה און דיר וועט ער געוויס ניט אבזאגען.

א ל י ע ז ר. איך פארשטעה דיך ניט, פרינצעסין, דו בעמסט מיך פאר זיי... איך דענק אז איך האב ניט גוט פערשטאנען דייןע רעד, איך רעכען אז איך האב ניט רעכט איינגעהארט, דאס זענען דאך אונזערע פיינד?

ס ע ל י נ א. א פריסקער! רעד ניט פון קיין פיינדע, ווען א מוטטער בעט פאר איהר קינד, דערמאן ניט אין בלוט, ווען טרערען פליסען פון די אויגען.

א ל י ע ז ר. א ווי פעראירט מיינע געדאנקען זענען! (אנטיאכוס, ניקאנאר און הויפטליימע ערשיינען, סעלינא געהט צו איהם צו.)

דְּרִיטֶע סְצֵעֶנֶע

סעלינא. זעהר טרויריג ביסטו קאניג, וואס בעמייט דיין זארג
אצונד מעהר ווי תמיד?

אנטיאכוס. אָ ניט אין קיין גוטער שעה האבען מיר דעם קריג
אָנגעהויבען, ווי קליין אונ שטואף דאס יודישע
פאלק איז, קוממען מיר פון דעסטוועגען יעדען טאג אָן אנדערע
בשורות פון זייערע העלדענטהאמען, בעזאנדערס זייט יהודה איז
פונם געפאנגנים ארויס, אַ פארשאלטען זאלל זיין די האנד וואס
האט יהודה בעפרייט אונ דערמיט די גראכטע זינד געגען אונזער
לאנד געהאט.

סעלינא. (ציטערט) אויב צעאוס בעוויליגט נאר דיין מטהאט,
וועסטו גענויס אויסקפיהרען.

אנטיאכוס. יא, ווען אללע מיינע דיעגער זאללען מיינען די זאך
אזוי טריי אונ ערנסט ווי איך, וואלט דאס גליק קיין
מאהל זיך פון אונז ניט אָבגעטהון, נאר צום אומגליק האב איך ניט
אויף וועמען זיך פארלאזען, אַט האב איך איבערגעלאזט לזיאס אין
ירושלים, צום סוף איז ער פון דארט אנטלויפען גלייך ווי ניט אין
זיין האנד וואלט די גאנצע מאכט גענועהן.

ניקאנאר. זיי מיר מוחל, גרויסער קאניג, ווען איך וועל מיר
ערלויבען לזיאס צו פארענפערן: ער האט זיך
געטהאלטען ווי ווייט ער האט נאר געקאנט אונ, ווי איך בין איבער-
צייגט, האט ער נאר געמוזט אָבטרעטען דער געפאהר.

אנטיאכוס. דאס איז קיין תרוץ ניט, אונ אויפן שלאכטפועלד
פאללען אויף די מיריער ווי די פליגען, שטאנע גבורים
וואס קאנען עהרע מאכען זייער לאנד!

ניקאנאר. איך ערווארטע נאך, קאניג, דיין בעפעהל וועגען
דעם געפאנגענעם זעהן מתרעהום וואס מיר האבען
געכטען אהערגעבראכט.

אנטיאכוס. פארברענגען! אונ ניט געצאנגערט זאלל ווערען דער
משפט! פאר די לייט זיך צו בענווארענגען איז ארין
מיטטעל נאר דער טויט, דאס האט מיך יהודה אויסגעלערנט . . .
נאר, וואס איז דארט?

גיקאנאר. לאה די פרוי פון ברתהה ווילל ערשיינען פאר די
אויגען פונם קאניג.

אנטיאכוס. לאזט זי אריין! (לאה לויפט אריין אונ קניעט) ווער
ביסטו אונ וואס דארפסטו?

אליעזר. א, שרעקליכער אויגענבליק!

לאה. איך בין א פרוי וואס האט שוין נאר ניט אויף דער
וועלט, אפילו ניט קיין טרערען צום וויינען; איך
בין א מומטער וואס האפט נאר אויפן חסד פונם קאניג אז ער וועט
איהר הייסען אפגעבען איהר איינציג קינד.

אנטיאכוס. איז דאס דען אין מיר געווענט?

לאה. צוויי זידן האסטו ביי מיר צוגענומען, איינעם
קאנסטו מיר ניט אומקערען, זאלסט אפילו וועלען,
פארן אנדערן בעט איך ביי דיר גנאדע.

אנטיאכוס. אין דינע געצאהלמע רעד דערקען איך אז ניט
אומזיסט לויבט מען דך אין ירושלים אונ מע האלט
דך פאר א קלוגער, דעריבער רעכען איך אז דו וועסט אלליין פאר-
שטעטן אז אויב דיין אנדערער זודן וועט זיין אהנליך צום עלטערן
האסטו זיי ביידע ניט פערלוירען.

לאה. איך פארשטעה דך ניט.

אנטיאכוס. דו בעסטסט דאך פאר דיין קינדס לעבען?

לאה. יא, פאר דעם לעבען וואס איז דא מיר שייקער
ווי מינס.

אנטיאכוס. גא, זאג איך דיר אז דאס לעפען איז ביי איהם
אלליין אין די האַנד .

ל א ה . וואס מיינסטו דערמיט, קינגי ?

אנטיאכוס. בלייבען ביי אונז, איז לעפען, זיך אָבנאַגען —
איז טויט .

ל א ה . א, וואס פאר אַ שרעקליכע פאַרדערונג !

אנטיאכוס. אזוי ווילל דאס געזען .

ל א ה . דו ביסט דאך אַבער אַ קאניג, ביין הסד קאן שמועהן
האָכער פונם געזען .

אנטיאכוס. מיין בעפעהל איז דאס געזען, אזוי האב איך
געזאָגט אונז אַנדערשט קאן עס גיט זיין, ווייז איהר
ניקאנאר, דעם אוינען, ווי עס ווערען געמישפט אללע וואס געהען
געגען מיין וויללען אונז זאג איהר אז דאָרט וועט אויך איהר זודן
זיין לעפען גענדיגען. (ניקאנאר אונז לאז, געהען צו צום פענסטער) .

א ל י ע ז ר . אַ מוטטער, מוטטער, ווי שווער איז מיר דיך צו
זעהן אין אזא לאַגע, נאר שטאַרק זיך מיין האַרץ .

איהר אַצונד העלפען בין איך גיט אים שטאַנד. (לאזן שפרינגט אב) .

ל א ה . א, שרעקלעך צוצונועהן! שטעה, געה גיט! אונז

דאס, זאָנסטו, ערוואַרטעט מיין קינד? אַ גיין, דאס

קאן איך גיט, דאס טאר איך גיט דערלאַזען, זאג מיר האט מען

שוין איהם דאס פאַרנעלעגט ?

ניקאנאר . מיט שטאַלץ פּעראַכטעט ער אונז אונז ווילל נאר פון

קיין זאך גיט וויסען .

ל א ה . אונדאי מוז יעדע געגייטע זאך ארויסרופען עקשנות .

לאָזט מיר מיט איהם רעדען, די וואַרטער פון

א מוטטער ווירקען נאר אַנדערשט .

אנטיאכוס. אויב דו מיינסט גאר ביין קינדס טובה, קאן איך געם
דיר געלויבען.

ל א ה . וועמעס דען טובה קאן א מוטטער פון א קינד אין
זין האבען ?

אנטיאכוס. ברענגט אריין איהר זון !

א ל י ע ז ר . א וויא מע גענידריגט דיך, מוטטער, אונ דיא
גענידריגונג פאללט אויך אויף מיר, איך האב מיך
גערעכענט גאנץ ווייט פון איך, צום סוף זעה איך אז איך בין גאר
מיט אייגענע קייטען צוגעבונדען צו איך .

אנטיאכוס. אצונד האסטו צייט, די מינוט פון ביין קינד זענען
געצאהלט, רעד איהם צו צו גוטען, וועט גער
בלויבען לעבען אונ דארט קיין הרטה ניט האבען .

א ל י ע ז ר . דעם סוד פון דער הרטה ווייס איך !

ל א ה . איך האב איין מאהל שוין געזאגט אז איך וועל זעהן
מיין קינד זאלל טהון ווי גלייכער פאר איהם איז,
אונ מיין ווארט וועל איך האלטען. (בנימין ערשיינט אונ לויפט צו
צו לאה).

ב נ י ס י ן . אך מוטטער, מוטטער ! דאס גיסט דו ? אונ דאס
איז דאס אונזער אליעזר ?

אנטיאכוס. דאס איז אונזער הייליגער פריסטער איאקס, וואס
קאן דיך אריינגעהמען אין בונד פון אונזערע
גאטטער .

ב נ י ס י ן . וואס רעדט גער, מוטטער ?

ל א ה . זעהסטו, מיין קינד, דער קאניג ווילל דיר שענקען

דאס לעבען, ווען דו וועסט נאר אויף זיינע גאטער
פארבייטען אונזער גאטט.

בנימין. איך גלויב מיר גאר ניט, מוטטער, אז דיין מויל
זאלל האבען אזעלכע ווארטער ארויסגעקערט,
קאנסטו דען גאר רעכענען אז דיין זעהן וועט פאלש פלייבען דעם
לעבעדיגען גאטט און וועט זיך דערשרעקען פאר א עונש פון א בשר
ודם? א גיין, אהן מורא קאן איך אנגעהמען די גראסטע שטראף און
וועל פלייבען געמריי מיין פאלק, מיין אמונה.

לאה. א מיין טייערער שטארקער זעהן! דו ביסט ווערטה
יהודה'ס א ברודער צו זיין, אויב דו ווילסט מיטן
גאנצען הארצען מקדש השם זיין מוסטו מיר פריער א שבועה
געבען.

אליעזר. שוואר ניט!

לאה. מיר איז אלליין שווער די לעצטע שבועה... (זי
קניעט) קאניג! דו האסט אלליין א מוטטער געהאט
האסט אויך געפיהלט א מאהל דעם הענוג און וועטהיג פון קינדער
האבען און פארלירען; אים גאמען פון דיא הייליגסטע אויגענבלוי-
קע אין דיין לעבען בעט איך דיר, האב רחמנות און לאז מיין
קינד לעבען.

אנטיאכוס. מיין וויללען ווערט קיין מאהל ניט געאנדערט.

לאה. אויב אזוי שוואר זשע כויד, מיין זעהן, אז דו
געהמסט דיא שטראף אן מיט ליבשאפט און
פראהליך וועסטו געהן אקעגען דעם מויט.

בנימין. ביים גאמען פון אונזער אלמאכטיגען גאטט שוואר
איך עם דיר הייליג, אז איך פיהל מיך גליקליך
וואס איך קאן מיין לעבען ברענגען פאר א קארבן מיין פאלק.

ל א ה . לָאז זַשַׁע גַּעשָׁעהן דָּער נויילֶען פֿון גַּאטט; גיט
דיין בַּעפֿעהל ווערט ערפֿילט, דו טיראן, נָאר
דָּער רַצוֹן פֿון דָּעם וואָס לַעבֿט עבֿיג, וואָס וועט צו ליֵעב דָּער
היינער נַשְׁמָה אויפֿהערן בְּרוֹגוֹ צו זיין אויף זיינע אַרמֶע קינדער,
אונ זיי בַּעגליקען מיט זיין גְרוֹיסער יִשׁוּעַת אַזוי ווי ער קאָן .

א ל י ע ז ר . אויף קאָן מיר טוין מעהר גיט איינהאַלטען, קאָניג!
זיי גיט אַזוי גרויסאָס אונ שַׁענֶק איהם דאָס לַעבֿען .
טָהוּ עִם מיר צו ליֵעב, פֿאַרנעם גיט אַז ער איז מיין בְּרוּדער, אַז
זיין פֿאַלק איז אויף מיינֶם

א נ ט י א כ ו ס . שְׁטוויג דו פֿאַלשֶׁער!

א ל י ע ז ר . מיר רופֿסטו פֿאַלשֶׁער, וואָס צו ליֵעב דיר האָב אויף
דאָס טייערסטע פֿון מיין הערץ געוואָלט אַרויס־
בייסען? אַ גרויס איז מיין טענות געוועהן אונ נאָך גראָסער דאָס
פֿערברעכען, מיט מַרדֶּעקען בַּעט אויף אַצונד פֿערציייהונג ביי מיין
פֿאַלק אונ בין גרייט זייער מוֹל צו טהיילען .

א נ ט י א כ ו ס . אונ די אייגענע שְׁטראַף, וואָס ערנוואַרטעט אַללע
דיינע ברידער, וועט דיך אויף טרעפֿען, (אויף זיין
ווינק עפענט זיך די אונטערשטע וואַנד, מע זעהט דעם ברעגענע
דינען אויווען, דארט שטעהט ניקאנאר) .

א ל י ע ז ר . איצט בין אויף איינערער, מוטטער, בְּרוּדער! ווען
איין לַעבֿען האָט אונ צושיידט, וועט אונז איין
טויט פֿאַרבינדען .

ל א ה . צו מיין בְּרוּסט לָאז מיר דיך צוֹדריקען, מיין
דאָפֿעלט געבוירענער זעהן! אָהן איין קינד בין
אויף אַהער געקוממען אונ גאַטט האָט מיר צוויי געשענֶקט .

א ל י ע ז ר . אצונד פיהל איך מיך גליקלעך , פראתלעך , צופרי-
דען . צום טויט וועל איך געהן ווי צום טאגן .

ל א ה . די ברכה פון אייער מוטטער וועט אייך נאכגען
ביז אייער לעצטען אויגענבליק .

א ל י ע ז ר אונ בנימין . (געהען צום אויווען) מיט אונז איז
נאטט! (זיי שפרינגען אריין) .

ל א ה . נאטט זאלל אייערע כשרע נשמות בעשיצען! דו
זעהסט דעם פח פון יודען , אזוי איז יעדער פון
אונז גרייט זיך מוסר נפש צו זיין .

ס ע ל י נ א . גיין קאניג , דאס אלדיג גלייכגילטיג צוקוקען קאן
איך ניט , דו זעהסט אז די שוואכע האפען דיך
שוין בעזיגט , אז זייער שטיללע גבורה איז גראסער פון דיין אונ-
מעגשליכע גרוילטהאטען , לעבען צווישען אייך איז מיר שוין אונ-
מאגליך , א פינסטערע נאכט רוקט זיך אן אויף מיין פאטער-
לאנד , אונ אויב איך האב באמת געגען מיין פאלק אונ
מיין לאנד געזינדיגט לאז דער יונגער טויט מיינער דאס פער-
ברעכען אפזוישען . (זי שטאכט זיך אונ פאללט) .

א נ ט י א כ ו ס . וואס טהוט זיך עס דא מיט מיר? מיין קאפ
ווערט בערוישט , איך פערליר מיין פערשטאנד .

ס ע ל י נ א . איך שטארב... ווייל דער טוידט... איז
בעסער... ערלע מוטטער פון גרויסע קינדער...
דו וועסט גיך זעהן יתורה... גיעב איהם איבער... מיין
לעצטען גרים... זאג איהם... פון זיינעמוועגען האב איך
געלעבט... פון זיינעמוועגען שטארב איך... ער איז מיין ערשטער
אונ לעצטער געדאנק... (זי שטארבט) .

ל א ה . גאטמס זשטראף האט זיך שוין אָנגעהויבן , זיך
וועט מען זיך אין דיר גנאָם זיין פאר מיינע
קינדערס בלוט . (מע האָרט א גרויסען ליארס , א קלאפעריי פון
שפּיזען , גיקאנאר לויפט אריין) .

ב י ק א נ א ר . רעטע דיך , קאניג , די יודען זענען אָנגעפאלען
פליצום אויף אונז , אונזער טיל איז ביי זיך זעהר
זשטארק געפאלען , מע וועהרט זיך גאר ניט , א טהייל אַנטלוי-
פּען . טהייל געבען זיך אונטער , אַנטלויף געשווינד , עס
איז שוין גישטא קיין צייט . (אב , יהודה אונ קריגער לויפען
אריין) .

א ל ל ע . מיט אונז איז גאטט !

י ה ו ד ה . זשטארב דו רשע ! (ער זשטעכט אנטיאכוס) וואס
זעה איך ? סעלינא ? טויט ? אויך דוא , מוטטער ,
ביסט דא ? (מתריתו ערשיינט) .

ל א ה . אד , פארנוואס האסטו מיט ביין נצחון גאר א ביסעל
פארשפּעטענט , דאס האט דאס לעבען געקאסט
פון דייע צוויי ברודער אַליעזר אונ בנימין .
אַליעזר ? י ה ו ד ה .

ל א ה . יא , דארט אין דעם פייעריגען אויווען האט ער
אינאיינעם מיט בנימין מקדש השם געוועהן , ניט
אומזיסט האב איך איהם פון קינדווייס אן פאר א הייליגען
גערעכנט , ער האט געהאט דעם סוף פון א קדוש , פון איין אמתן
בעל השובה .

מ ת ת י ה ו . אז וואהל איז אונז וואס מיר קאנען זשטאלץ זיין
אויפן טויט פון אונזערע קינדער , פונקט וויא אויף זייער לעבען .

גאטט האט געגעבען, גאטט האט גענומען. לאז זיין געבענשט
זיין הייליגער גאמען!

יהודה. געפונען האסטו אויך ביין לעצטע רוה. מיין
שאגע זיסע סעליגא! לאז זשע דיא ערד דיר
גרינג מאכען דיא שווערע לאסט וואס דו האסט ביז אהער
געטראגען. לאז דער עביגער שלאף שטארקען ביין היינע נשמה.
דו ביסט געוועהן די ערשטע אונ אויך די לעצטע וואס יהודה
האט ליעב געהאט, דו וועסט אויך מיין הערץ מיט דיר אין
קבר אריין מיטגעהען.

מתתיהו. דער היינטיגער טאג איז דער לעצטער פון אונזער
קריגסצייט, ווייל מיר האבען שוין דעם שונא
צוטרעטען. פערניכטעט, דערפאר דארף ער ביי אונז פאר צוים
טוב אויף עביג בלייבען אונ צום זכר אז גיך וועלין מיר אריינגע-
געדן קיין ירושלים אונ בענייען אונזער בית המקדש, זאלען
מיר דעם טאג אנרופען חנוכה אונ אזוי זאלל ער הייסען
אויף דור דורות, כדי יודען זאלען געדענקען די גבורות פון
זייערע ברידער אונ די נסים וואס גאטט האט זיי בעוויזען.
אונ דער אייגענער גייסט, וואס האט אונז פערהאלפען איינגע-
צונעהמען דעם שטארקען פיינד, זאלל תמיד הערשען אין אונזער
פאלק אונ פארגרעסערן די צאהל פון אמתע יודישע הערצער
מיט עצה וגבורה, דאס איז די ברכה וואס דער אלטער מהרבי
גיט אויך אצונד אונ בעפעסטיגט דעם יום טוב — חנוכה.

אללע. לעפען זאלל ציון, הייליג איז חנוכה!

ב א ר . פארשױואונדען איז די צָרָה , שױן איז בְּעַפְרַיִם
אונזער מײַער הייליג לאַנד ,
דער בית המקדש ווערדט באלד בְּעַנְיָעם ,
געפאלען איז דער פּײַנד ,
דעם מאַג דארפֿען מיר כבוד אָבְּגֶעפֿען ,
הַנֶּבֶה אונ יְהוּדָה זאללען עביג לעפֿען !

(דער פארהאנג פאללט)

ענדע

BERNHARD WEISSMAN
ARTIST

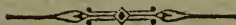
ХАНУКА

ИСТОРИЧЕСКАЯ ДРАМА

въ четырехъ дѣйствіяхъ и семи картинахъ.

Сочин.

О. М. ЛЕРНЕРА.

ВАРШАВА

Типо-Лит. Баумриттера и Гонсіора Бѣльская 16.

1889.